

Mei 1973 · 73e Jaargang · Nummer 5

DE STER

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING JAMES A. CULLIMORE

Wij geloven dat er heden ten dage een levende profeet aan het hoofd van de Kerk staat aan wie de Here Zijn gedachten en wil bekend maakt om de Kerk te leiden, en wij steunen de Raad der Twaalven als een college van profeten, zieners en openbaarders, door Gods hand gekozen en geïnspireerd om over de Kerk te waken, haar goed te doen functioneren en om bijzondere getuigen van Christus te zijn. Als u uw ringpresident en uw bisschop, uw zendingspresident en uw gemeentepresident steunt als door God aangestelde vertegenwoordigers die over u presideren, en dan hun raad in de wind slaat, ontzegt u zichzelf de zegeningen van het Evangelie, de persoonlijke zegeningen en leiding die u behoeft. De raad van de leiders van de Kerk is gewoonlijk een concretisering van de wetten van het Evangelie, een aansporing om de leringen van de Kerk te volgen, de verbonden die we bij onze doop en in het Huis des Heren hebben gesloten, trouw te blijven.

Het opvolgen van deze raad brengt ons alleen maar geluk. Het niet opvolgen van deze raad werkt alleen maar in uw nadeel. Vaak leidt dat tot kritiek op de Kerk, inactiviteit, overtreding van Gods geboden en zelfs tot verliezen van het geloof. Er is vandaag niets nuttiger dan de welgebaande wegen des Heren, dan niet onnodig van de gewezen richting af te wijken, dan gehoorzaamheid aan de voortdurende aanwijzingen die de Here voor het leiden van Zijn Kerk geeft. Dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus. Amen. *

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Mei 1973

73e Jaargang, Nummer 5

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator,
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C.J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Versijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per halfjaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

In dit nummer

Deze maand publiceren wij de toespraken die het Eerste Presidentschap heeft gehouden op de algemene conferentie, waarop het voor de eerste keer werd gesteund. Het werd voordien al gesteund tijdens een plaatselijke algemene conferentie in Mexico City in augustus 1972.

In dit nummer zijn bovendien de toespraken opgenomen van de nieuwe algemene autoriteiten die tijdens dezelfde algemene conferentie werden gesteund.

Brieven en verzoeken

Geen enkel tijdschrift kan in het luchtledige functioneren. Wij willen weten wat uw wensen en behoeften zijn met betrekking tot De Ster. Een van de eenvoudigste manieren waarop wij die kunnen vernemen zijn uw brieven.

Laat u ons weten van welke artikelen u in het bijzonder hebt genoten en wat u in de toekomst graag gepubliceerd zou willen zien. Wij stellen het ook op prijs als u ons wijst op fouten die wij hebben gemaakt. Uiteraard zal het voorkomen dat wij verzoeken krijgen waaraan wij niet kunnen voldoen. Zo krijgen wij bijvoorbeeld soms vragen die betrekking hebben op het beleid en de leer van de Kerk. Het spijt ons dat wij zulke vragen niet kunnen beantwoorden. De bisschoppen en gemeentepresidenten zijn geroepen om diegenen over wie zij presideren te adviseren in zaken op geestelijk gebied.

Af en toe vraagt men ons een rubriek op te nemen waarin de lezers correspondentie adressen kunnen uitwisselen. Wij zijn ons ervan bewust dat we hiermee veel lezers een genoegdoening zouden doen, maar na rijp beraad zijn we tot de conclusie gekomen dat het niet uitvoerbaar is.

In ons volgende nummer

De volgende maand besluiten wij onze serie artikelen over het leven van de presidenten der Kerk met een artikel van ouderling Gordon B. Hinckley over het leven van president Harold B. Lee.

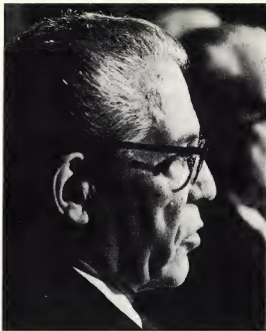
Wij publiceren alsdan ook van de hand van

INHOUD	
In dit nummer	179
Hebt elkander lief , N. Eldon Tanner	180
Volg de broeders , Alma P. Burton	183
Het woord van wijsheid — visitekaartje van bijzondere mensen , Edwin B. Firmage	186
Moge het Koninkrijk Gods voortgang vinden , Harold B. Lee	188
Waarschuwing uit de ruimte , N. Eldon Tanner	191
Waarom De Kerk van Jezus Christus van de Heilige der Laatste Dagen? Marion G. Romney	196
Vreugde , Red Smoot	200
„Ik weet dat mijn verlosser leeft“ , Bruce R. McConkie	201
Als je ook een visser wordt ... , James E. Faust	203
Het Oude Testament spreekt ons ook vandaag nog aan , W. Cleon Skousen	205
Joseph Fielding Smith, Evangelieverorser , Leon R. Hartshorn	208
Drie geloften , L. Tom Perry	213
De meester dienen , O. Leslie Stone	214
Een middel in Gods handen , Rex D. Pinegar	214
Mormoonse humor	215
DE kleine STER	
De gemenerik , Vivian Bartholomew	65
Daniël , Mary L. Lusk	71
Van vriend tot vriend , Harold B. Lee	75
Plezier met kleuren , Violet M. Roberts	79
Even lachen	79
Puzzel , John Conner	80

ouderling Hugh B. Brown een artikel over president N. Eldon Tanner en van de hand van president Spencer W. Kimball een artikel over president Marion G. Romney.

Geschenkabonnementen

Het blad *De Ster* kunt u voor de normale abonnementsprijs ad f. 15,— per jaar aan uw familie en kennissen laten sturen. Van deze mogelijkheid wordt allengs meer gebruik gemaakt. Hoe staat u daar tegenover?

Boodschap van het Eerste Presidentschap
PRESIDENT N. ELDON TANNER
van het Eerste Presidentschap

HEBT ELKANDER LIEF

Op zoek naar een thema voor een boodschap, dacht ik aan de vreselijke toestanden in de wereld, en aan de vele onrust en ellende die eruit voortvloeien. En ik vroeg me toen af waarmede wij nu het beste deze omstandigheden kunnen wijzigen, zodat wij in rust, vrede en geluk kunnen leven? Wat zouden onze machtigste wapens zijn in deze strijd?

Het antwoord dat ik daarop heb lijkt neer te komen op deze twee boodschappen uit de leringen van de Here Jezus Christus: „Maar zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden“, en „Hebt elkander lief.“

In deze twee uitspraken schuilt het geheim voor de oplossing van al die problemen die de oorzaak zijn van de vele ellende die de enkeling, de gemeenschappen, de landen en de hele wereld ondervinden. Door deze twee leerstellingen te aanvaarden en ernaar te leven kan ons hier ongekende vreugde en hierna eeuwig geluk ten deel vallen. Naar deze zegeningen moeten wij allen streven. Toen de schriftgeleerde Jezus vroeg: „Meester! welk is het grote gebod in de wet?“, antwoordde

Jezus: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.“ (Mt. 22:36-39.)

Laten we nooit vergeten dat de Here ons dit gebod gegeven heeft om God en elkander lief te hebben, waarbij we dan de „gulden regel“ hanteren van Mattheüs 7:12, die luidt: „„Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo; want dat is de wet en de profeten.“ Wij kunnen God niet liefhebben zonder onze naaste lief te hebben, en wij kunnen onze naaste niet waarlijk liefhebben zonder God lief te hebben. Dit geldt voor u en mij, en als iedereen dat op zichzelf van toepassing brengt, hoeven wij ons over de ander geen zorgen te maken.

Als wij die liefde moeten hebben waarover de Heiland sprak en die Hij als het belangrijkste in het leven voorstelt, moeten wij in ons huisgezin met haar beginnen en haar verder in ons dagelijks leven laten blijken. Liefde begint in het

gezin. Offer u op voor elkaar. Maak elkaar gelukkig.

Als vader en moeder in liefde leven, zal er ook tussen de ouders en de kinderen liefde heersen, en ook tussen de kinderen onderling. Men kan niet genoeg zeggen hoe uitermate waardevol hoffelijkheid, vriendelijkheid en beleefdheid in een gezin zijn. Als er in een gezin ware liefde heerst, hoeft men daar niet gewezen te worden op geboden als „Eert uw vader en uw moeder,“ „Gij zult niet stelen,“ „Gij zult niet doden“ en „Gij zult geen valse getuigenis spreken.“ Die geboden worden dan als vanzelf onderhouden.

Door serieus te trachten de „gulden regel“ toe te passen die de Heiland ons gaf, zullen wij op onze levensweg meer vreugde, succes, voldoening en vriendschap ontmoeten, en ons zullen dan de liefde van anderen en de Geest van onze Vader in de hemel deelachtig zijn. Als wij altijd op zoek zijn naar het beste in andere mensen, in onze vrienden, onze buren, onze vrouw, onze man, onze kinderen, zal blijken dat zij de beste mensen zijn die er bestaan. Maar als wij daarentegen zoeken naar hun zwakke punten en fou-

ten en daarover uitwiden, kunnen diezelfde mensen in onze ogen verachtelijk worden.

Soms, als ik me zo tussen de mensen beweeg, ben ik er bijna van overtuigd dat het nu eenmaal in de aard van de mens ligt zwakke punten van anderen in het licht van de publieke belangstelling te plaatsen om die van onszelf ongezien te laten blijven. In onze gezangen wordt het gezegd met deze woorden (*Heilige Lofzangen* 164; 1, 3 en 86:4):

„Waarheid spreekt tot onze zinnen:

't Evangelie openbaart:

Wie spreidt ergernis en smarten,
Weet' dat hij zich wee vergaart.
Jezus raadt mij: Vel geen oordeel,
Anders treft u 't oordeel weer;
Naar de mate, die gij uitmeet,
Zo vergeldt u eens de Heer

Enmaal zeld' ik tot mijn broeder:
'k Zie een splinter in uw oog,
Zijt g'een vriend, ach, sta mij toe dan,
Dat ik hem er uit doen moog',
Maar de splinter was niet duid'lijk,
'k Had een nevel voor 't gezicht.
Want ik vond als droeve uitkomst,
Dat een balk m'ontnam het licht.“
Heilige Lofzangen 164.

„Weest niet haastig in uw oordeel,
Want het eind is dikwijls smart.
Vaak wordt hij van wie gij kwaad dacht,
Eens het dierbaarst tot uw hart.“
Heilige Lofzangen Nr. 86.

Laten we nooit vergeten dat mensen met een goed karakter geen behoefte gevoelen om andere mensen te kleineren en hun zwakke punten niet op willen blazen. Deze mensen worden juist groot door hun liefde en door belangstelling voor het succes en het welzijn van hun naasten te be-

tonen. Vooral bij het bespreken van godsdienst en politiek hebben wij mensen de neiging de overtuigingen en beginselen van anderen af te kraken. Het is treurig te lezen en te horen dat personen op hoge regeringsposten van alle kanten worden aangevallen en dat hun naam te schande wordt gemaakt. Hun gezin wordt ook gesmaad.

Het is toch veel beter dat de verkiezingsdebatten op een hoog peil worden gehouden en alle zwartmakerij achterwege wordt gelaten. De man die in de verkiezingsstrijd zijn werk op beginselen baseert en persoonlijke kritiek uit de weg gaat wordt temeer gewaardeerd. Het is toch veel beter ergens voor te zijn dan tegen van alles en nog wat te zijn.

Als wij trachten de gulden regel toe te passen moeten wij wel voor ogen houden dat de liefde ons niet toestaat wrok of kwade gevoelens te koesteren. Die overwoeken de ziel en drijven de liefde uit. Wij berokkenen onszelf schade door wrok en kwade gezindheden te koesteren. Wij berokkenen schade aan de persoon van wie wij allerlei praatjes rondstrooien en soms richten wij hem geheel te gronde. Het zou niet in ons hoofd opkomen een van onze collega's, vrienden of buren te bestelen of lichamelijk letsel toe te brengen, maar het stelen van zijn goede naam is veel erger.

Het is helemaal niet abnormaal dat mensen — winkelbedienden, kantoorpersoneel, leden van clubs en medewerkers in staatszaken of kerkelijke aangelegenheden — over elkaar roddelen en elkaar bekritisieren, waarbij zij dan proberen hun zwakheden in een kwaad daglicht te stellen opdat hun eigen zwakheden onopgemerkt zullen blijven.

Maar hebben we liefde in ons hart voor al onze naasten en liefde voor onze hemelse Vader, dan zoeken wij eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, in de wetenschap dat alle andere dingen die goed voor ons zijn ons zullen worden toegeworpen. Ik heb met mijn eigen ogen gezien dat in regeringskringen en in het zakenleven mensen die God en Zijn gerechtigheid zoeken gelukkiger zijn, meer succes hebben, een grotere gemoedsrust genieten, in zaken meer respect onder vinden en meer goed doen aan hun leefgemeenschap en het geluk en het welzijn van hun gezin, meer dienen dan mensen voor wie dat in het leven niet meetelt.

Ik ben het eens met Abraham Lincoln, die zegt: “God regeert deze wereld. Ik ben er volledig van overtuigd dat God weet wat Hij van de mens verwacht, namelijk dat hij doet wat Hem behaagt. Het is slecht gesteld met de man die zich daarvan niets aantrekt. Zonder de steun van dit goddelijk Wezen kan ik niet slagen. Met die steun kan ik niet falen.”

Iedereen die ik heb gekend, elke gemeenschap waarvan ik deel heb uitgemaakt en elk land waarover ik heb gelezen en dat ik heb bezocht, heeft me de rotsvaste overtuiging gegeven dat mensen die God aanvaarden en Zijn geboden onderhouden gelukkiger, tevredener, voorspoediger en geborgener zijn.

De goddeloosheid onder de mensen en de volkeren is de oorzaak van de onrust die in de wereld van vandaag zo duidelijk merkbaar is. Als alleen al iedereen die het Christendom belijdt het in zijn dagelijks leven zou toepassen, zouden wij deze kwade zaken ten goede keren. Laten wij

(wordt vervolgd op blz. 199)

VOLG DE BROEDERS

President Wilford Woodruff vertelde eens het volgende. Een broeder was een van de leiders tijdens een afdelingssamenkomst van een bijeenkomst die in de eerste jaren van de Kerk in Kirtland (Ohio) werd gehouden. Hij sprak een groep broeders toe over wat hij noemde de levende orakels van God. De broeder die de toespraak hield zette zijn overtuiging hieromtrent met deze woorden uiteen:

„U hebt woorden van God hier voor u, in de bijbel, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden; u hebt zwart op wit woorden van God en degenen van u die dingen openbaren, moeten openbaren in overeenstemming met deze boeken, aangezien hetgeen er in deze boeken geschreven staat het woord van God is. De openbaring moet daar altijd mee overeenstemmen.“¹

Toen deze spreker uitgesproken was, wendde de profeet Joseph Smith zich tot president Brigham Young met de woorden:

„Broeder Brigham, ik wil graag dat u naar het podium gaat om ons uw visie ook mede te delen betreffende onze levende orakels en het geschreven woord van God.’ Broeder Brigham ging naar het podium en pakte de bijbel en legde die neer; hij pakte het Boek van Mormon en legde dat neer; en hij pakte het boek van de Leer en Verbonden en legde ook dat voor zich neer, en hij zei: ‚Daar ligt geschreven woord van God voor ons, betreffende het werk van God vanaf het begin van de wereld, bijna tot aan onze tijd. En nu,’ zei hij, ‚... brengen deze boeken niet het woord van God rechtstreeks aan ons over, zoals de woorden van een profeet of van een man die het heilig priesterschap draagt in onze tijd en generatie dat doen. . . .’ Toen hij uitgesproken was, zei broeder Joseph tegen de aanwezigen: ‚Broeder Brigham heeft u het woord des Heren bekendgemaakt, hij heeft de waarheid gesproken.“²

Veel voorgangers op het christelijke erf hebben be-

weerd dat God niet langer vanuit de hemelen spreekt, dat Hij Zich niet langer aan de mens openbaart. Dit beweren sommigen tengevolge van hun verkeerde uitlegging van een uitspraak die Johannes in het boek Openbaringen vastlegde, namelijk: „Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezès boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn.

„En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is.“ (Op. 22:18-19.)

Johannes’ uitspraak is krachtig en wat hij zegt kan niet ontkend worden. Maar de lezer mag niet vergeten dat wat Johannes zegt alleen betrekking heeft op het bijbelboek Openbaring, en niet op de andere boeken in de bijbel die door Johannes of door anderen geschreven zijn.

Toen Johannes de hierboven aangehaalde woorden schreef, waren de boeken van het Nieuwe Testament nog niet tot één boekwerk gebundeld. Het Nieuwe Testament is een kleine bibliotheek. Er waren aanvankelijk afzonderlijke geschriften, die later het Nieuwe Testament zijn geworden zoals wij het nu kennen. Het was niet de bedoeling dat de woorden van Johannes op enig ander stuk Heilige Schrift zouden slaan dan op de Openbaring van Jezus Christus aan *Johannes*.

Onze behoefte aan levende orakels bracht president Woodruff verder aldus onder woorden:

„Wij kunnen de Bijbel pakken, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden, en wij kunnen ze helemaal lezen en eveneens alle andere openbaringen die ons zijn gegeven, en nog zou dat niet voldoende zijn om ons 24 uur lang te leiden. Er staat alleen een schets van onze plichten op schrift; wij moeten dagelijks geleid worden door levende orakels.“³

De Here heeft in het verleden Zijn woord aan Zijn dienstknechten geopenbaard en Hij openbaart vandaag de dag Zijn gedachten en Zijn wil aan Zijn profeet.

„Wij geloven,“ schreef de profeet Joseph Smith, „al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren.“ (13^e Artikel des Geloofs)

Deze uitspraak proclameert de voortdurende openbaring van God en vestigt het beginsel waarom wij alle vroegere openbaringen aanvaardden en uitzien naar nieuwe openbaringen, al naar de behoefte van de zonen en dochters van God, en voor hun welzijn. De profeet Joseph Smith leerde dat als iemand beweerde dat God Zich niet meer openbaart vanuit de hemel, er dan nieuwe openbaring nodig zou zijn, die verschilde van de openbaringen die eerder reeds door apostelen en profeten zijn gegeven. Nieuwe openbaring dus!

President Harold B. Lee vertelde over een voorval dat betrekking heeft op de voortdurende openbaringen in onze tijd:

„Toen ik op zending was, was ik met de zendingspresident in de gevangenis van Carthage. Onder de indruk van de atmosfeer van het gebouw waar de profeet en zijn broer de marteldood in de ogen zagen, vroegen wij hem een opsomming te geven van de gebeurtenissen die aan hun martelaarschap vooraf gingen. Ik was onder de indruk als een kleine jongen, toen de zendingspresident dit zei: „Toen de profeet Joseph Smith stierf, waren er veel mensen die geestelijk met Joseph stierven. Zo is het met elke bestuurlijke verandering in het koninkrijk van God. Toen Brigham Young stierf waren er velen die geestelijk met hem stierven, en hetzelfde geldt voor John Taylor en voor elke andere president van de Kerk die overlijdt.“⁴

Als een president zijn dienstitijd als vertegenwoordiger van de Here op de aarde beëindigt, moeten de heiligen hun oog richten op de nieuwe profeet, ziener en openbaarder. Elke man die over deze Kerk heeft gepresideerd had een bepaald werk te verrichten, en toen die zending was volbracht, riep de Here hem naar Zijn Vaderhuis. Na het overlijden van een president maakt de Heiland bij monde van de nieuwe profeet en president bekend welke koers de Kerk moet volgen.

Sprekend over openbaringen van de Here aan Zijn profeten, maakte president John Taylor duidelijk dat de Kerk steeds opnieuw en voortgaand open-

baringen moet ontvangen om te kunnen voldoen aan de actuele behoeften van haar leden. Hij verklaarde:

„... wij hebben een levende boom nodig — een fontein met levend water, levende intelligentie die voortkomt uit de in de hemel, levende priesterschap, door de mond van de op de aarde levende priesterschap. . . . Vanaf de tijd dat Adam voor het eerst contact had met God tot de tijd dat Johannes op het eiland Patmos zijn berichten ontving, of tot Joseph Smith beleefde dat de hemelen voor hem geopend werden, heeft de Kerk altijd nieuwe openbaringen nodig gehad die een antwoord waren op de omstandigheden waarin de kerken of de individuen zich in die tijd bevonden. De openbaring van Adam gaf Noach geen instructies zijn ark te bouwen; noch werd Noach in een openbaring gezegd dat Lot Sodom moest verlaten; noch sprak een van deze twee openbaringen over de kinderen Israëls die uit Egypte zouden vertrekken. Al deze mensen kregen zelf de nodige openbaringen, en zo ook Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Jezus, . . . Johannes en Joseph, en dat moeten ook wij, want anders lijden we schipbreuk.“⁵

Ouderling Joseph F. Merrill maakt ook de heiligen aan de broeders te volgen:

„Willen de mensen van de Kerk een veilige gids op de weg naar wat goed voor hen is? Ziehier dan: Leef in overeenstemming met het presidentschap van deze Kerk. Accepteer en volg de leringen en de adviezen van de president. Bij elke conferentie steken wij onze hand op om de president te steunen als profeet, ziener en openbaarder. Is het consequent om dit te doen en tegelijkertijd tegen zijn raad in te gaan? Is iemand zo simpel dat hij gelooft de Here te dienen terwijl hij tevens de president tegenstand biedt? Natuurlijk is de president niet onfeilbaar. Hij doet ook geen aanspraak gelden op onfeilbaarheid. Maar in de officiële uitoefening van zijn functie, onderwijst en adviseert hij de leden van de Kerk met betrekking tot hun plichten, en laat dan geen enkele mens die de Here wil behagen ook maar iets tegen de adviezen van de president inbrengen.“

„Laat ik u in de geest van hulpvaardigheid een oplossing aan de hand doen. Als u twijfelt, kniel dan ootmoedig neer met een zuiver hart en met oprecht verlangen om de wil van de Here te doen, en stel u open; bid dan ernstig . . . tot u een antwoord krijgt dat uw boezem vervult van vreugde en voldoening. Dat zal het antwoord van God zijn. Als u gehoor-

zaam bent aan dit antwoord zult u altijd handelen zoals de president aangeeft. U zult dan veilig zijn.⁶ Ouderling Orson Pratt illustreerde hoe iemand die de levende orakels van God verwerpt, daadwerkelijk de openbaringen terzijde schuift die God in het verleden heeft gegeven, en daarbij maakte hij duidelijk dat wij door het geschreven woord veroordeeld zouden worden als wij de levende orakels niet volgen.

Wij moeten de standaardwerken van de Kerk en de woorden van de profeten die in het verleden hebben geleefd ijverig bestuderen, maar wij moeten ook het oog gericht houden op de levende profeet, ziener en openbaarder die ons nieuwe openbaringen zal geven, leerstellige punten zonodig opnieuw kan interpreteren en nieuwe Schriften en leerstellingen zal geven die de Kerk bij het volbrengen van haar zending in deze tijd tot leidraad zijn. Als wij de neiging krijgen fouten te zoeken bij de broeders, laten we dan denken aan het beginsel dat president George Q. Cannon ons leerde:

„God heeft Zijn dienstknechten gekozen. Hij beschouwt het als Zijn recht hen te veroordelen als zij het verdienen veroordeeld te worden. Hij heeft het ons persoonlijk niet in handen gegeven hen te toetsen. Geen enkel mens, hoe sterk zijn geloof ook is, of hoe hoog zijn functie in de priesterschap is, kan kwaad spreken over de gezalfde des Heren en gebreken vinden bij Gods gezagsdragers op aarde zonder zich Zijn onbehangen op de hals te halen. De Heilige Geest zal uit zo'n mens uitgaan en hij zal in duisternis verder moeten. Nu de zaken zo liggen, ziet u toch wel in hoe belangrijk het is dat wij voorzichtig zijn? Hoe moeilijk het ons ook moge vallen de reden voor een bepaalde daad van de autoriteiten van de Kerk te begrijpen, wij mogen hun handelingen niet te snel in twijfel trekken en verklaren dat ze fout zijn.“⁷

President Spencer W. Kimball heeft vermeld dat de broeders veelvuldig beleven dat de Kerk door middel van Zijn profeet, ziener en openbaarder door de Here Jezus Christus wordt geleid.

„Als er tijdens een tempelvergadering 's donderdags, na bidden en vasten belangrijke besluiten worden genomen, nieuwe zendingen en nieuwe ringen worden geschapen, een aanvang wordt genomen met nieuwe richt- en beleidslijnen, wordt het nieuwe zonder meer voor lief genomen en mogelijk beschouwt men het als niets meer dan als staaltjes van menselijk rekenwerk. Maar voor diegenen die in de binnenste kamers zitten en de gebeden van

de profeet horen en het getuigenis van de man Gods horen, voor die mensen die de grandioze scherpzinnigheid van zijn overwegingen, beslissingen en uitspraken inzien, — voor die mensen is hij waarlijk een profeet. Helemaal zeker weet men dat, als men hem nieuwe ontwikkelingen hoort besluiten met ‚het behaagt de Here‘, ‚die stap is goed‘ of ‚onze hemelse Vader heeft gesproken‘.

„Van de profeet van de herstelling tot en met de profeet van onze eigen tijd is de communicatielijijn intact geweest, het gezag kent geen onderbreking, het licht blijft schijnen, schitterend en alles verhelderend. De klank van de stem des Heren is een aanhoudende melodie en een donderende roep. Bijna anderhalve eeuw lang al is dit alles niet onderbroken geweest.“⁸

En president Harold B. Lee verklaarde dat „President Grant ons placht te zeggen . . . : Broeders, houd uw oog gericht op de president van deze Kerk. Als hij u zegt iets te doen en het is fout en u doet het toch ‚dan zal de Here u erom zegenen. Maar u hoeft zich geen zorgen te maken; de Here zal Zijn spreekbuis dit volk nooit op dwaalwegen laten leiden.“⁹

Geen enkel lid van deze Kerk zal er ooit uitstappen of in strijd met haar leer en gebruiken leven, of in strijd met de woorden van de levende profeten, zieners en openbaarders komen als hij de levende profeet van God volgt. De levende profeet van God is gekozen door de Here, en door de leden van de Kerk wordt hij gesteund als de spreekbuis van de Here Jezus Christus tot de bewoners van deze aarde. Hij is het bij monde van wie er openbaringen zullen worden gegeven tot zegen en welzijn van de leden van de Kerk, en tevens voor alle bewoners van de aarde.

Broeder Burton, hoogleraar kerkgeschiedenis en dogmatiek aan de Brigham Young Universiteit, heeft verscheidene artikelen en boeken over de geschiedenis en de leer van de Kerk het licht doen zien. Hij is president van de ring Sharon.

1 Conference Report, oktober 1897, blz. 22

2 Idem

3 Journal of Discourses, deel 9, blz. 324

4 Toespraak aan Brigham Young Universiteit, 19 april 1961

5 Millennial Star, deel 9, blz. 323

6 Conference Report, april 1941, blz. 51

7 Gospel Truth, red. Jerrald L. Newquist (Salt Lake City: Zion's Book Store, 1957)

8 Instructor, augustus 1960, blz. 257

9 Toespraak aan Brigham Young Universiteit, 19 april 1961

HET WOORD VAN WIJSHEID

VISITE- KAARTJE VAN BIJ- ZONDERE MENSEN

DOOR EDWIN B. FIRMAGE

De mate waarin de gezondheidsvoorschriften van de Here, het Woord van Wijsheid, functioneel zijn om de identiteit van de Kerk, los van de wereld, te handhaven, werd mij pas duidelijk door wat mij onlangs is overkomen.

In de loop van het afgelopen jaar ben ik in Genève geweest om aldaar aan het ontwapeningsoverleg deel te nemen. Mijn functie bracht met zich mee dat ik persoonlijk gesprekken moest voeren met het merendeel van de ambassadeurs die de 25 landen bij het overleg vertegenwoordigden. Het was gebruikelijk dat de ambassadeur mij voor de ernstiger besprekingen een of ander alcoholhoudend drankje aanbood, of, soms, koffie. Aangezien afslaan zonder enige uitleg in die situatie ongemanierd zou zijn geweest, maakte ik er mijn gewoonte van uit te leggen dat mijn godsdienst tegen het gebruik van zulke dranken waarschuwt.

Ik achtte het niet gepast op eigen initiatief meer informatie te verschaffen over mijn overtuiging, maar mijn gastheer drong er dan bijna altijd uit gezonde belangstelling op aan dat ik meer vertelde over de dingen die ten grondslag liggen aan dit verbod. Gewoonlijk leidde dit dan tot een gesprek over mijn godsdienst dat veel dieper ging dan eventjes wijzen op het Boek van Mormon en de eerste beginselen van de mormoonse godsdienst.

Dit heb ik in Genève keer op keer meegemaakt, en ook later, toen mijn verdere onderhandelingen mij naar andere steden voerden, Moskou, Leningrad, Londen en Kopenhagen.

In Moskou bijvoorbeeld vonden twee lange gesprekken plaats met beroemde Sovjet-geleerden. In beide gevallen was het uitgangspunt van het gesprek het Woord van Wijsheid. En in beide gevallen bleef op aandringen van mijn gastheer de theologie van

het mormonisme het onderwerp van ons gesprek, en gingen wij er veel dieper op in dan ik me door de omstandigheden van onze ontmoeting gedrongen voelde. Tenslotte vroeg men mij in beide gevallen om na mijn terugkeer naar de Verenigde Staten een exemplaar van het Boek van Mormon op te sturen.

In een betrekking in Washington (D. C.) had ik al dingen meegemaakt die hier iets om leken. Maar de intensiteit van wat ik beleefde, van wat zich in feite elke week verscheidene malen herhaalde, deed me voor het eerst een functie van het Woord van Wijsheid onderkennen die ik voordien niet begrepen had.

Ik ben als heilige der laatste dagen geboren en daarom ben ik nooit in een positie verzeild om aan het Woord van Wijsheid te gaan twifelen. Ik heb het gewoontegetroouw nageleefd en ik heb niet zozeer aan de verleiding blootgestaan er tegen te

zondigen. Ik dacht er niet diep over na en beschouwde dit beginsel van onze leer als een gezondheidswet waaraan wel zulke voor de hand liggende zegeningen waren verbonden, dat het niet verdedigd of geanalyseerd hoefde te worden. Uiteraard veranderden mijn recente ervaringen en nieuwere inzichten die conclusie niet. Maar nu had ik een – voor mij tenminste nieuw – perspectief ontdekt. Het was mogelijk dat de Here nog een heel ander doel op het oog had toen Hij het Woord van Wijsheid instelde.

Het feit dat Zijn discipelen „geheel anders” moesten zijn heeft de Here altijd al verkondigd. In zijn eerste algemene brief aan de Kerk herinnerde Petrus de eerste christenen eraan dat zij van Godswege waren uitverkoren om bepaalde werken te verrichten die essentieel zijn voor het volbrengen van Zijn plan voor de zaligheid van de mensen. Zoals de Israëliëten van weleer onder een verbond met de Here leefden dat zij een bepaalde rol in dat plan zouden vervullen en in die zin een uitverkoren volk waren, hadden nu de volgelingen van Jezus door de doop een dergelijk verbond op zich genomen. De Kerk van die dagen, waarvan de priesterschap unieke macht en kracht bezat, had in het plan van zaligheid een rol te vervullen die niet door anderen vervuld kon worden.

Petrus zei de eerste christenen wie zij waren: „... een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.” (I Petr. 2:9.)

Een zekere mate van apart-staan scheen van essentieel belang voor de vervulling van de rollen die door het Israël van weleer en later door de vroegchristelijke kerk vervuld moesten worden. Keer op keer kreeg Israël het bevel „uit Babylon uit te gaan”. De christen kreeg de opdracht wel in de wereld te staan maar niet van de wereld te zijn. De we-

relidsheid van Rome en Jeruzalem werd vergeleken met die van Babylon en Sodom. De leden van de Kerk werd gezegd dat zij zich niet door de wereld moesten laten besmetten. In het gunstigste geval bestond er in de relatie tussen de Kerk en de wereld een constante spanning, en in het ongunstigste geval resulteerden de pogingen van de Kerk om haar taak te vervullen in vervolging. Maar in elke toestand, bij spanningen of openlijke vervolgingen, zolang Israël en later de christelijke kerk zijn identiteit als bijzonder volk behield, konden de bijzondere taken uitgevoerd worden. De gevaren waaraan de vervulling van deze taken bloot stond scholen niet in de vervolgingen of de impopulariteit, maar veeleer in de mogelijkheid dat Israël of de Kerk er onbewust van te lijden zou hebben door in de wereld te worden opgenomen en haar eigen identiteit – essentieel voor de volbrenging van een zending – zou verliezen. De profeten en apostelen hieven waarschuwend de vinger op tegen iedere neiging van Israël en de Kerk om met de wereld samen te vloeien en het eigen gezicht te verliezen.

En zo was ik al bijna vanaf de eerste dag in Genève een opvallende man. Elke delegatie was op de hoogte van mijn godsdienst. Het zou mij niet meer mogelijk zijn geweest om het al-lengs met de wereld op een accoordje te gooien en – voor tijdelijk – mijn godsdienst geweld aan te doen. Het was bijna geheel aan het Woord van Wijsheid te danken dat het mij in die omgeving totaal onmogelijk was concessies te doen aan de wereld. En dezelfde wet die dat geleidelijke assimilatieproces verhinderde, legde bovendien een bruggehoofd voor de verbreiding van het Evangelie van de herstelling van alle dingen.

Later, toen ik weer terug was op Buitelandse Zaken, vertelde ik een jonge joodse advocaat van het kantoor van de juridisch adviseur mijn ervaringen. Hij had op zijn beurt voortdurend de indruk dat de mozaïsche voedingsvoorschriften zijn volk gege-

ven zijn om precies dezelfde functies te vervullen: namelijk om te voorkomen dat de Joden onopgemerkt in de nietjoodse wereld zouden opgaan. Wat is nu specifiek voor een volk, dan zijn eetgewoonten? Eten is iets dat regelmatig en betrekkelijk openlijk moet gebeuren, aangezien het onmogelijk is dat alledaagse verborgen te houden. In Deut. 14:2 en 3 lezen we „Want gij zijt een heilig volk den Heere, uw God; en u heeft de Heere verkoren, om Hem tot een volk des eigendoms te zijn, uit al de volken, die op den aardboden zijn. Gij zult geen gruwel eten.”

De woorden van Petrus tot de eerste christenen spreken over „een uitverkoren geslacht” zijn, een volk dat „geheel anders” is en is geroepen om een bijzonder werk te verrichten – namelijk de verkondiging van het Evangelie. Petrus' taal begrijp ik waarschijnlijk het beste op *het persoonlijke vlak*.

Dr. Firmage, hoogleraar in de rechtsgeleerdheid aan de Universiteit van Utah en president van een studentengemeente, woonde vorig jaar de Ontwapeningsconferentie in Genève bij als lid van de Raad voor Buitelandse Betrekkingen van de Verenigde Staten.

PRESIDENT HAROLD B. LEE

MOGE HET KONINKRIJK GODS VOORTGANG VINDEN

Vandaag, op het prachtigste ogenblik van mijn leven, kan ik de woorden niet vinden waarmee ik uitdrukking kan geven aan de diepste gevoelens die mijn ziel bewegen. Wat ik ook moge zeggen, het zal mij daarom door de Geest des Heren in de mond gelegd moeten worden, opdat u, geliefde heiligen van de Allerhoogste God, moge aanvoelen wat er op dit gedenkwaardige en historische ogenblik in het diepst van mijn ziel leeft.

Terwijl ik deze ontroerende plechtige samenkomst met u meebeleeft, drong het sterker dan ooit tevoren tot mij door hoe belangrijk de grote openbaring is die de Here in 1835 aan de Kerk gaf. In deze openbaring gaf de Here duidelijke instructies waarin Hij de orde van het priesterschap in het bestuur van de Kerk en het Koninkrijk van God uiteenzette.

In deze openbaring maakte de Here vier vereisten bekend waaraan voldaan moest worden bij het aanstellen van het Eerste Presidentschap of het presidentschap van de Melchizedekse priesterschap of de Hoge Priesterschap van de Kerk, zoals de Here het noemt. (L. en V. 107:22.)

Ten eerste is vereist dat er drie presiderende hogepriesters zijn.

Ten tweede moeten zij worden gekozen door het college (het

Quorum van de Twaalf Apostelen). Ten derde moeten zij worden aangesteld en geordend door datzelfde college — het Quorum der Twaalven.

Ten vierde moeten zij door het vertrouwen, het geloof en het gebed der Kerk ondersteund worden.

Al deze stappen werden ondernomen opdat het quorum van het Eerste Presidentschap gevormd kon worden, het quorum dat presideert over de Kerk.

Deze eerste stappen werden ondernomen door de Twaalven en hierop legden zij zich toe tijdens een heilige vergadering die op 7 juli 1972 in de tempel bijeen was, en waar de namen van het Eerste Presidentschap werden genoemd. Vandaag zie ik meer dan ooit tevoren het belang in van dat laatste vereiste: dat dit presidentschap, om met de Here te spreken, door het vertrouwen, het geloof en het gebed der Kerk ondersteund moet worden. En onder de Kerk worden uiteraard alle leden van de Kerk verstaan.

Onlangs waren wij getuige van de uitstorting van liefde en broederschap die duidelijk voelbaar was tijdens de grote regionale conferentie van onze dierbare Lamantische heiligen uit Midden-Amerika en Mexico, die in augustus in

Mexico-City samenkwamen. Meer dan 16000 heiligen waren in een grote gehoorzaal bijeen, en daar stunden zij hun Algemene Autoriteiten.

Nogmaals, ik ben hier, bij dit machtige bewijs van ware liefde en broederschap, zo diep bewogen, dat ik er geen woorden voor heb. Hier heeft een overweldigende geestelijke begiftiging plaats, die er ongetwijfeld op duidt dat wij in gezelschap zijn van zichtbare en onzichtbare personen, die dit alles mee beleven. Wie weet of zelfs onze Heer en Meester bij een gelegenheid als deze niet Zelf bij ons is, want wij en de wereld mogen nooit vergeten dat dit Zijn Kerk is, en onder Zijn machtige aanwijzingen moeten wij dienen! Ik wil u herinneren aan wat Hij tijdens een dergelijke conferentie van heiligen in Fayette (New York) verklaarde, iets, waar Hij ons ook vandaag beslist op wil wijzen. De Here zei: „Doch ziet, voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat Mijn ogen op u zijn gericht. Ik ben in uw midden, en gij kunt Mij niet zien.“ (L. en V. 38:7.)

Bij de heilige gebeurtenis van drie maanden geleden, toen ik me begon te realiseren hoe groot de enorme verantwoordelijkheid was die ik nu op mij moet nemen, ging ik naar de heilige tempel. Daar

keek ik, terwijl ik vol eerbied en toewijding aan het mediteren was, naar de portretten van die mannen Gods — waarachtige, zuivere mannen, Gods edellieden — die mij in een dergelijke roeping waren voorgegaan.

Enkele dagen geleden, toen ik in de vroege ochtenduren thuis — in mijn eigen studeerkamer — alleen was en in gedachten, las ik de huldeblijken aan ieder van de presidenten, gegeven door degenen die met ieder van hen van zeer nabij van doen hebben gehad.

Joseph Smith was degene die de Here van jongs af opvoedde en goddelijke bevoegdheid verleende en de dingen onderwees die hij noodzakelijkerwijze moest weten. Onder andere om het priesterschap te kunnen verkrijgen en om het fundament te leggen voor Gods koninkrijk in deze laatste dagen.

Dan was er president Brigham Young, voor het bestaan van deze wereld geroepen voor zijn goddelijke taak om de vervolgdde heiligen te leiden op hun vlucht, weg van de toorn die hen in die eerste plaatsen van samenkomst in Missouri en Illinois bedreigde. Om de weg te bereiden, zodat in het binnenland, hoog in dat majestueuze gebergte, een samenleving zou kunnen ontstaan, die Gods bedoelingen zou waarmaken.

Een blik op de gelaatstrekken van president John Taylor betekende een dieper besef van het feit dat dit iemand was die, om president Joseph F. Smith te citeren: „Een van de zuiverste mensen (was) die ik ooit heb gekend . . .“

Toen ik het gezicht zag van president Wilford Woodruff was ik me er van bewust dat dit een man was zoals Nathanaël, over wie de bijbel spreekt; iemand in wie geen

bedrog was, die ontvankelijk was voor de invloeden van de Geest des Heren, in Wiens licht hij bijna altijd scheen te wandelen, omdat hij „van tevoren niet wist wat hij moest doen.“

President Lorenzo Snow die slechts een korte ambtsperiode als president heeft mogen beleven, had een bijzondere zending: zijn volk op het wereldlijke vlak steviger grond onder de voeten te geven door de vastberaden toepassing van de wet van onze offeranden, waardoor de zware lasten die de Kerk droeg door de fouten en vergissingen, die ongemerkt in het beleid waren geslopen, werden afgewenteld.

Als ik ooit op zoek was naar heel duidelijke omschrijvingen van leerstellige zaken, zocht ik mijn heil meestal bij de geschriften en toespraken van president Joseph F. Smith. Toen ik zo naar zijn nobele gestalte keek, dacht ik aan de jongen van negen jaar die zijn moeder, die weduwe was, de vlakten over hielp trekken, en aan de vijftienjarige zending op de hellingen van de Haleakala op het eiland Maui, waar hij wordt gesterkt door in een hemels visioen zijn oom, Joseph Smith, te zien. Juist hij leefde in de woelige dagen dat de antagonistische pers de Kerk belasterde, maar de Here stelde zijn hand vast om de Kerk als overwinnaar uit de strijd te voeren.

Ik geloof dat ik nooit dichter bij de betekenis van een roeping van Godswege ben gekomen dan toen president Heber J. Grant zijn handen op mijn schouders legde en mij met een bewogenheid, even groot als de gevoelens die in mijzelf leefden, mijn roeping als apostel van de Here Jezus Christus bekendmaakte. Toen dit portret op mij neerkeek, hoorde ik in ge-

dachten weer de profetische woorden van de geïnspireerde zegen die hij uitsprak toen ik onder zijn handen werd geordend in de tempel.

President George Albert Smith wordt gekenmerkt door zijn vriendschap en liefde. Hij was inderdaad voor iedereen een vriend. Terwijl ik naar zijn portret staarde scheen de warmte van zijn uitstraling door mij heen te stromen, een warmte die ieder mens tot zijn vriend maakte.

Groot en indrukwekkend keek president David O. McKay nu naar mij, met die doordringende ogen die me altijd tot het diepste van mijn ziel leken te onderzoeken. Ik had steeds het voorrecht wanneer ik in zijn gezelschap was, en dat was ik bij vele gelegenheden, een ogenblik het gevoel dat ik alleen al een beter mens was geworden door zijn gezelschap.

President Joseph Fielding Smith herkennen wij zoals hij daar met een glimlachend gezicht geportretteerd is, een man die geen aardse eer zocht, maar wiens gehele ziel zich verheugde in de dingen die met de geest te maken hadden. Hij was mijn geliefde profeet en leider, die geen compromissen sloot met de waarheid. Toen de vinger Gods hem aanraakte, en hij insliep, leek het of hij in dat korte ogenblik aan mij als het ware een scepter van gerechtigheid doorgaf: „Ga heen, en doe gij desgelijks.“

Nu stond ik daar, alleen met mijn gedachten. Op de een of andere manier betekenden de indrukken die ik uit dit alles opdeed eenvoudig dat het enige waarheidsgetrouwe verslag dat er van mijn ambtsperiode ooit gemaakt zal worden, het verslag zal zijn dat ik schrijf in de harten van de mensen voor wie ik binnen en buiten de

Kerk eenmaal gezwogd zal hebben en die ik dan zal hebben geënd.

De dag nadat ik, na het heengaan van onze geliefde president Smith, was aangesteld, trof mij een gedachte uit een toespraak die ouderling Orson Hyde, toen een van de Twaalf Apostelen, in 1853 tijdens een algemene conferentie had gehouden. Deze gedachte spoorde mij aan tot zelfonderzoek.

Het onderwerp van zijn toespraak was „De man die Gods volk leidt“, en ik citeer: „... Het is altijd zo dat iemand die wordt geordend en aangesteld om het volk te leiden, tegenspoed en beprovingen heeft doorgemaakt en dat hij voor God en Zijn volk heeft bewezen het ambt dat hij bekleedt waardig te zijn, ... en dat iemand die niet beproefd is en die niet voor God en Zijn volk en voor de raden van de Allerhoogste bewezen heeft waardig te zijn, de Kerk en het volk Gods niet zal leiden. Dat is ook nog nooit gebeurd, want vanaf het eerste begin is degene die de Kerk leidt iemand, die de Geest en de raad van de Almachtige begrijpt, die de Kerk kent en die bij de Kerk bekend is.“ (*Journal of Discourses*, deel 1, blz. 123.)

Naarmate ik bekend werd met het leven van hen die mij zijn voorgegaan, is het tot mij doorgedrongen dat elk van hen voor zijn eigen tijd zijn eigen bijzondere zending scheen te hebben.

Daarna dacht ik in diepgaand zelfonderzoek na over mijzelf. Wat gold van mij, waarop Orson Hyde in zijn beschrijving kon hebben gedoeld? Toen herinnerde ik me de woorden waarmee de profeet Joseph Smith zichzelf had gekarakteriseerd, woorden die ook min of meer op mij van toepassing zijn. Hij zei: „Ik ben als een grote,

ruwe steen, die van een hoge berg naar beneden rolt. En het enige polijsten, dat ik deelachtig word, is wanneer het een of andere uitstekende deel er af gestoten wordt wanneer het in aanraking komt met iets anders, en met heftigheid botst tegen godsdienstige kwezelarij, priesterbedrog, de verkeerde invloed van advocaten en dokters, liegende redacteurs, omgekochte rechters en leden van de jury, en de macht van meinedige gouverneurs, die gesteund worden door het gepeupel, godslasteraars, losbandige mannen en vrouwen, ja, de ganse hel werkt er aan mede om hier en daar brokjes en stukjes af te stoten. Aldus word ik een gepolijste en gladde pijl in de pijlenkoker van de Almachtige.“ (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 321-322.)

De gedachten die mij nu door het hoofd gaan geven een aantal dingen die ik in mijn leven heb meegemaakt meer betekenis; gebeurtenissen, die ik aanvankelijk moeilijk kon begrijpen. Af en toe leek het wel of ik ook was als een ruwe steen die van een hoge bergheiling rolde, waarbij ik heen en weer gestoten en gepolijst werd. Ik denk dat ook ik door ervaringen kan overwinnen en een geslepen pijl zou kunnen worden in de koker van de Almachtige.

Het was misschien noodzakelijk dat ook ik door de dingen die ik heb meegemaakt moest leren wat gehoorzaamheid was – om mij ervaringen te laten opdoen die goed voor mij waren, zodat ik kon zien of ik de diverse aardse beprovingen zou kunnen doorstaan.

Bij het kiezen van mijn nobele raadgevers, president N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney, heb ik geleerd dat ik niet de enige ben die rijkelijk is begiftigd met de gave der profetie. Ook

zij hadden de proeven doorstaan, en gebleken was dat zij voldoende aan de eisen van de Here hebben voldaan. Wat ben ik dankbaar voor deze nobele mannen van het Eerste Presidentschap en voor de andere algemene autoriteiten.

Toen ik op de morgen nadat ik was geroepen met mijn dierbare levensgezellin neerknielde in gebed, leek het of ik met hart en ziel met een bijzonder soort broederschap en liefde uitging naar alle leden van de Kerk. Het leek of de vensters des hemels opengingen om mij even te laten voelen dat ik eigendom ben van alle ruim drie miljoen leden van de Kerk in de hele wereld.

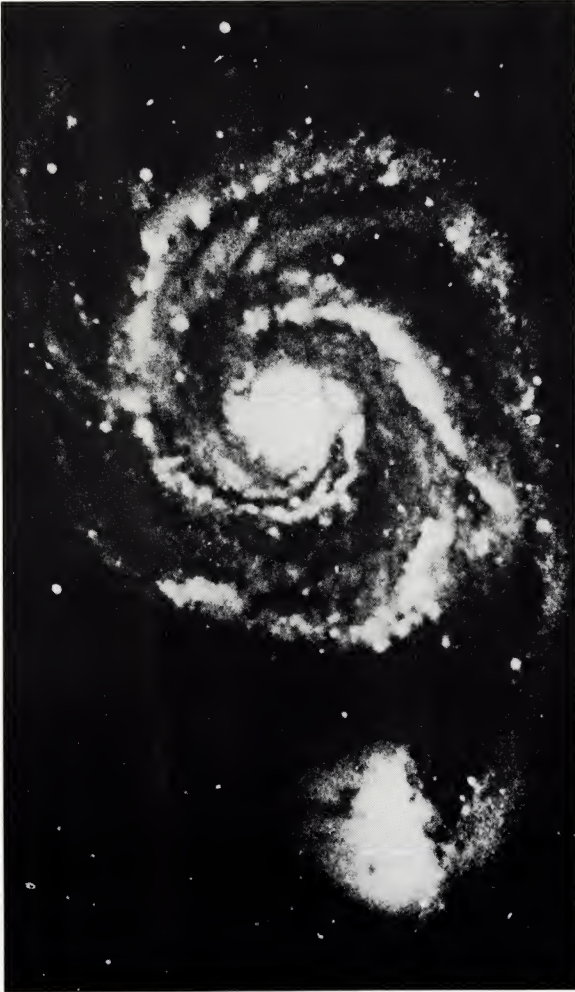
Ik herhaal wat ik ook wel bij andere gelegenheden heb gezegd, namelijk dat ik ernaar streef gesteund te worden door het vertrouwen, het geloof en de gebeden van alle getrouwe heiligen, waar dan ook, en ik beloof plechtig, aangezien u voor mij bidt, oprecht te trachten zo te leven dat de Here door mij uw gebeden zal verhoren.

De laatste maanden schijnen er in mij nieuwe bronnen van geestelijk begrip te zijn ontstaan. Ook ben ik ten volle overtuigd van het feit dat wat de profeet Joseph Smith zei tot de eerste zendelingen naar Groot Brittannië, waar is: „Hoe dichter iemand bij de Here komt, des te meer kracht zal de boze aan de dag leggen om het bereiken van Zijn doelen te voorkomen.“ (Orson I. Whitney: *Life of Heber C. Kimball* [Bookcraft, 1967], blz. 131.)

Volgens mij leidt het geen enkele twijfel dat deze dingen vandaag de dag net zo zeker zijn als in die tijd, maar ik ben er ook zeker van dat, zoals de Here zei: „Er ... geen wapen (is), dat tegen u wordt

(wordt vervolgd op blz. 202)

Waarschuwing uit de ruimte

De toestand in de wereld doet mij denken aan een artikel, dat ik onlangs las.

Het artikel luidt: „Een Duitse astronoom gelooft dat de huidige beschaving van deze aarde nu zijn eerste grote crisis nadert als gevolg van het zojuist ontdekte vermogen tot zelfvernietiging. De enige hoop die de mens nog heeft, is zorgvuldig luisteren naar de raadgevingen uit de ruimte.

Deze geleerde gelooft dat zich ergens in de ruimte een oude, wijze beschaving bevindt die vele crises overleefd heeft en die de onervaren aarde tracht te waarschuwen voor de onbezonnenheden van haar jeugd.

„Wat een vondst! De Grote Schepper heeft toch reeds duizenden jaren vanuit Zijn wereld getracht Zijn aardse kinderen te laten luisteren naar Zijn raadgevingen en wijsheid. Zij hebben zich echter niet op Hem afgestemd of ze zijn horende doof en ziende blind. Er komen vele boodschappen uit andere werelden.“ (Kerkelijk Informatiebureau, september 1970.)

Wij hebben een verslag van de boodschappen die God de mens sinds het vroegste begin zond, door persoonlijke verschijningen, door engelen, door rechtstreekse openbaring, door visioenen, door dromen en door inspiratie. Allereerst is er de verschijning van de Here God aan Adam en Eva in de Hof van Eden; en nadat zij uit de Hof verdreven waren, riepen zij de naam des Heren aan en hoewel zij Hem niet zagen hoorden zij Zijn stem. Hij gebod hun dat zij de

Here, hun God, moesten aanbidden en moesten offeren.

„En Adam was gehoorzaam aan de geboden des Heren.

En na vele dagen verscheen er een engel des Heren aan Adam, zeggende: *Waarom offert gij offeranden aan de Here?* En Adam zeide tot hem: *Ik weet het niet, maar de Here gebodt het mij.*

En toen sprak de engel, zeggende: *Dit is een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene des Vaders, Die vol genade en waarheid is.*

Daarom moet gij alles, wat gij doet, in de naam van de Zoon doen, *en gij moet u bekeren en God voor immer in de naam van de Zoon aanroepen.*

En te dien dage viel de Heilige Geest, Die getuigenis geeft van de Vader en de Zoon, op Adam en zeide: *Ik ben sedert den beginne nu en voor eeuwig de Eniggeborene des Vaders, opdat — daar gij zijt gevallen — gij en het gehele mensdom moogt worden verlost, ja, allen, die willen.“* (Mozes 5:5-9. Cursivering door de schrijver.)

Het is dus duidelijk dat Adam door openbaring wist dat Christus een zoenoffer zou brengen en zou lijden voor de zonden der mensen, en dat er een opstanding zou komen. Dit vormt een bewijs voor hetgeen Amos zei, namelijk: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“ (Amos 3:7.)

Wij kunnen niet begrijpen waarom zoveel mensen wel bereid zijn de feiten uit de wereldgeschiedenis die door allerlei geschiedschrijvers op schrift zijn gesteld, aan te nemen en niet de feiten uit de kerkelijke geschiedenis, die zijn opgetekend in de Schriften door

mannen van onbesproken gedrag. Ze weigeren zelfs aan te nemen dat de Here op aarde is gekomen, dat profetieën zijn vervuld en door de wereldlijke geschiedschrijvers worden bevestigd. In het bijzonder heeft de mens door de eeuwen heen geweigerd de profeten in hun eigen tijd te accepteren en veel profeten zijn vervolgd, belachelijk gemaakt en ter dood gebracht. De Schriften staan vol van betreurenswaardige voorbeelden, dat de meerderheid van de mensen altijd geweigerd heeft de profeten die hen tot bekering riepen en hen aan hun zonden herinnerden, te accepteren. U herinnert zich ongetwijfeld wat de Heiland tot de schare zei toen Hij de Schriftgeleerden en de Farizeën veroordeelde:

„Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergaderd onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild.

Ziet, uw huis wordt u woest gelaten.

Want ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!“ (Mt. 23:37-39.)

Wanneer wij de Here willen behagen moeten wij naar de profeten luisteren en hen ondersteunen. Nephi, weleer een profeet in de Nieuwe Wereld, klaagde tot zijn volk:

„Ziet, mijn broederen, hebt gij niet gelezen dat God één man namelijk Mozes, kracht gaf om de wateren van de Rode Zee te slaan, en ze werden gekliefd, zodat de Israëlieten, die onze vaderen waren, er droogvoets konden doortrekken, terwijl de wateren zich

boven de legers der Egyptenaren sloten en hen verzwolven?

En ziet nu, indien God deze man zulke macht gaf, waarom twist gij dan onder elkander en zegt, dat Hij mij geen macht heeft gegeven, waardoor ik aangaande de oordelen kan weten, die over u zullen komen, tenzij gij u bekeert?

Doch ziet, gij verloochent niet alleen mijn woorden, maar eveneens alle woorden, die door onze vaderen werden gesproken en ook de woorden van deze man Mozes, wie zoveel kracht was gegeven; ja, de woorden, die hij aangaande de komst van de Messias heeft gesproken.

En ziet nu, niet alleen Mozes getuigde van deze dingen, maar ook alle heilige profeten van zijn tijd tot aan de dagen van Abraham.

En nu zou ik willen, dat gij zoudt weten, dat er zelfs sedert de dagen van Abraham vele profeten zijn geweest, die deze dingen hebben getuigd; ja, ziet, de profeet Zenos getuigde vrijmoedig, waarvoor hij werd gedood . . .

. . . En nu weten wij, dat Jeruzalem werd verwoest volgens de woorden van Jeremia. O, waarom zou dan de Zoon van God niet komen volgens zijn profetie?

En wilt gij nu betwisten, dat Jeruzalem werd verwoest? . . .

. . . Onze vader Lehi werd uit Jeruzalem verdreven, omdat hij van deze dingen getuigde.

En nu, daar gij deze dingen weet en ze niet kunt verloochenen tenzij gij liegt, hebt gij hierin gezondigd; want gij hebt al deze dingen verworpen, ondanks de vele bewijzen die gij hebt ontvangen; . . .

. . . Doch ziet, gij hebt de waarheid verworpen en zijt tegen uw heilige God opgestaan; en zelfs op dit ogenblik vergadert gij u toorn voor de dag des oordeels inplaats van schatten voor u weg

te leggen in de hemel, waar niets kan bederven en waar niets kan komen, dat onrein is.

Ja, zelfs op dit ogenblik wordt gij rijp voor eeuwige verdelging wegens uw moorden, uw ontucht en goddeloosheid; en tenzij gij u bekeert, zal deze spoedig over u komen. (Hel. 8:11-13, 16, 19-22, 24-26.)

Zijn wij tegenwoordig bereid ons te bekeren en het woord van God aan te nemen of gaan wij, evenals de oude volkeren, tot de dag des oordeels en de eeuwige vernietiging door Gods toorn tegen ons te verwekken?

Door de eeuwen heen hebben de bewoners van de aarde deze boodschappen ontvangen van een liefhebbende Vader, wiens geestkinderen wij zijn. Zij zijn ons tot heil en zegen. Hij heeft belangstelling voor ons. Hij wil dat wij het goede doen en gelukkig zijn in dit leven en in de eeuwigheid. Hij formeerde de wereld en zond ons hierheen. Hij weet wat het beste voor ons is en door Zijn profeten en Zijn Zoon Jezus Christus heeft Hij ons het levensplan gegeven. Dit plan leidt ons tot zaligheid en verhoging. De liefde van God voor Zijn kinderen en Zijn wens om hen te leiden worden op vele manieren duidelijk gemaakt.

Laten wij eens bezien wat Jozef, die naar Egypte verkocht werd heeft meegemaakt. U zult zich herinneren dat de Farao het moeilijk had met een droom. Hij vernam dat Jozef de droom mischien kon uitleggen. Hij liet Jozef bij zich komen en zei: „Ik heb van u horen zeggen, als gij een droom hoort, dat gij hem uitlegt.“

Jozef antwoordde: „Het is buiten mij! God zal Farao's welstand aanzeggen.“

Toen vertelde de Farao hem zijn droom van de zeven vette en de

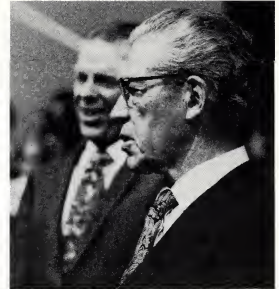
zeven magere koeien en de volle en lege aren. Jozef zei dat God de Farao getoond had wat hij moest doen en Hij waarschuwde hem dat er zeven zeer vruchtbare jaren zouden komen die gevolgd zouden worden door zeven jaar hongersnood.

Wij weten allemaal dat de Farao deze uitleg aanvaardde en Jozef tot onderkoning benoemde. Hij kreeg de opdracht erop toe te zien dat alle voedseloverschotten werden bewaard voor de zeven magere jaren. Door de getrouwheid van Jozef en door zijn ontvankelijkheid voor inspiratie en openbaring kreeg hij een functie waardoor hij zijn familie kon redden toen vader Jakob zijn andere zonen zond om van hun broer, die zij verkocht hadden, graan te kopen.

Later getuigde Jozef: „... God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing.“ (Zie Gen. 41 en 45.)

Wij hebben het schriftelijk verslag ook van vele andere openbaringen die de profeten van weleer en de hedendaagse profeten ontvingen. Er is door verscheidene profeten geprofeteerd over de geboorte, de zending, de kruisiging en de opstanding van Jezus Christus, zowel in de bijbel als in het Boek van Mormon. Sommige profetieën dateren van honderden jaren voor Zijn geboorte. Wij hebben de woorden van Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Lehi, Alma en vele anderen die deze grote gebeurtenis voorspeld hebben. Nephi geeft enigszins gedetailleerd verslag van zijn visioenen omtrent deze gebeurtenissen, zoals de engel des Heren hem die toonde.

Hij zag Maria, de moeder van Jezus, die een kind in haar armen

had. Hij zag zelfs het Lam Gods, de Verlosser van de wereld. Hij schouwde de profetie die Hem doopte, de Heilige Geest die op Hem nederdaalde, Zijn werk met de Twaalfen, de genezing van de zieken en hoe hij boze en onreine geesten uitwierp.

Nephi voorspelt ook de laatste gebeurtenissen in het leven van de Heiland:

„Doch ziet, zij zullen oorlogen hebben, en geruchten van oorlogen; en wanneer de dag komt, dat de Eniggeborene des Vaders, ja, de Vader van hemel en aarde, Zich aan hen in het vlees zal openbaren, ziet, dan zullen zij Hem verwerpen wegens hun ongerechtigheden en de verstktheid van hun hart, en wegens hun hardnekkigheid.

Ziet, zij zullen Hem kruisigen; en nadat Hij drie dagen lang in het graf zal hebben gelegen, zal Hij uit de doden opstaan, en er zal genezing onder Zijn vleugelen zijn; en allen, die in Zijn naam zullen geloven, zullen zalig worden in het Koninkrijk Gods. Daarom verheugt zich mijn ziel er in om over Hem te profeteren, want ik heb Zijn dag gezien, en mijn hart verheerlijkt Zijn heilige naam. (II Ne. 25:12-13.)

Deze profetie dateert van bijna zeshonderd jaar voor de geboorte

van Christus. Maar alles voltrok zich precies als was voorspeld. De schrijvers van het Nieuwe Testament getuigen onweerlegbaar van de waarheid van deze profetiën. Het Nieuwe Testament bekrachtigt ook de profetiën die te boek gesteld zijn in het Oude Testament en in het Boek van Mormon, we lezen er reeds op. Lukas verhaalt dat er een engel des Heren bij hen stond en zei: „ . . . namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.“ (Luk. 2:11.) En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende:

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.“ (Luk. 2:13-14. [Kerkelijk informatiebureau september 1970].)

Waarom plaatst God profeten op de aarde? Het is om Zijn boodschappen voor het welzijn en de zegening van de mensheid bekend te maken. Hij gebruikt daarvoor de communicatie die Hij verkiest. In Zijn alomvattende voorzienigheid heeft Hij ons een weg bereid waardoor wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven kunnen verkrijgen, hetgeen volgens Jezus Zijn werk en Zijn heerlijkheid is. Zowel voor als na het grote offer dat Christus voor ons bracht hebben de profeten de boodschap geopenbaard dat wij gehoorzaam moeten zijn aan de wetten en verordeningen van het Evangelie en dat wij door ons te bekeren van de zonden van deze wereld verhoogen kunnen ontvangen.

Het is van onvoorstelbaar grote betekenis dat wij naar de profeten luisteren! De Schriften bevatten voor ons die in de laatste der dagen leven talloze waarschuwingen over de rampen die in deze

tijd zijn geschied en nog zullen geschieden. Wij kunnen ons slechts behoeden voor vernietiging wanneer we ons als wereld bekeren en de leerstellingen van het Evangelie, die door God bij monde van Zijn Zoon Jezus Christus en de profeten zijn bekendgemaakt, aanvaarden en er naar leven.

„Boodschappen van buiten deze aarde zijn door de eeuwen heen in grote getalen tot ons gekomen. Zij zijn getrouw uitgelegd door mensen als Jeremia, Ezechiël en Daniël; door mensen als Nephi en Moroni; door mensen als Petrus en Paulus en in de huidige tijd door mensen als Joseph Smith. Deze persoonlijke boodschappen die tot de mens komen zonder ruimtecapsule, vliegmaschine of raket zijn beter dan de berichtgeving over de radio en de televisie. De mens heeft nog heel wat voor de boeg voordat hij in het rijk van de unbewoonde planeten zal doordringen. Toch is er ruimtecommunicatie. De mens heeft met God gesproken en antwoord van Hem ontvangen. Dergelijke boodschappen komen reeds gedurende 6000 jaar voor hun welzijn en zegening tot de bewoners der aarde.“ (Kerkelijk Informatiebureau, september 1970.)

Er is thans een profeet op aarde, bij monde van wie de Here Zijn wil bekend maakt. „Wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voornamelijk aangaande het Koninkrijk van God zal openbaren.“ (Negende Artikel des geloofs.)

De grootste gebeurtenis en zegening voor de mensheid was het zoenoffer van Jezus Christus in het kader van het plan van zaligheid dat Hij ons gaf. In belangrijkheid volgt hierop de herstelling

van het Evangelie door de profeet Joseph Smith. God riep hem en hij luisterde, en door middel van openbaring bracht hij een heilig verslag voort, dat de volheid van het Evangelie bevat. — Tezamen met de bijbel en de hedendaagse openbaringen stelt het de wereld op de hoogte van hetzelfde plan van zaligheid als Jezus leerde toen Hij op aarde was.

Op 14-jarige leeftijd wist Joseph door de tegenstrijdige bekeringsactiviteiten van de diverse kerken in zijn omgeving volstrekt niet waar hij aan toe was. Maar hij wilde toch wel met zekerheid weten bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Toen hij zijn bijbel las stuitte hij op de volgende woorden in Jacobus:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere. Die een legelijken mildelijken geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.“

„Maar dat hij ze begeere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op- en nederge worpen wordt.“ (Jac. 1:5-6.) Joseph begreep als het ooit iemand aan wijsheid ontbroken had, hij dat toch wel was. Daarom ging hij naar een bos waar hij alleen kon zijn en knielde hij neer in gebed.

Hij vertelt: „ . . . Ik zag recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde tot ze mij bereikte.

Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij en zeide: '(Joseph,) Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!'.“ (Joseph Smith 2:16-17.)

Door dit visioen wist Joseph zo-

waar als hij leefde, dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus twee levende personen waren; dat Zij hem bij zijn naam kenden, zijn gebed hoorden en verhoorden en hem leiding gaven. Toen hij aan zijn vrienden en aan zijn dominee vertelde, wat hij had beleefd, vond hij het vreemd dat zij zo bevooroordeeld waren. Hij werd vervolgd en belachelijk gemaakt en toch schreef hij:

„... kwam de vraag bij mij op: Waarom wordt ik vervolgd voor het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gezien, en wie ben ik, dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld, dat ze mij kan doen loochenen, wat ik inderdaad heb gezien? Want ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen; want ik wist dat ik daardoor God zou beledigen, en onder veroordeling zou komen.“ (Joseph Smith 2:25.)

Toen Joseph God aanriep om meer aanwijzingen te ontvangen verscheen hem de engel Moroni, die hem vertelde over de gouden platen. Hij toonde ze hem in een visioen. Na vier jaar ontving Joseph de platen, die een verslag vormden van Gods handelingen met de vroegere bewoners van het Amerikaanse continent, en de volheid van het Evangelie bevatten. Hij vertaalde de graveerselen op deze platen, door de gave en de kracht Gods en door openbaring, om Jood en niet-Jood ervan te overtuigen dat Jezus de Christus is, de Eeuwige Vader, die Zichzelf bekend maakt aan alle naties. In het Boek van Mormon vinden we de volgende belofte die ons door Moroni is gegeven:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen verma-

nen, dat gij God de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn, en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken.

En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.“ (Moro. 10:4-5.) Ik geef u nederig mijn getuigenis van de waarachtigheid van deze dingen, die aan mij geopenbaard zijn, en van het Evangelie dat in deze laatste dagen door de profeet Joseph Smith is hersteld. Dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus aan Joseph Smith verschenen zijn; dat God leeft; dat Jezus de Christus is die gekomen is en Zijn leven gegeven heeft voor u en mij opdat wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven mogen beërven.

De wegen tussen ons en de Here zijn geopend. Wij kunnen in geheim gebed, in gezinsgebed en in onze openbare vergaderingen tot de Here gaan. Wij weten dat Hij er is, dat Hij een liefdevolle Vader is en dat Hij klaar staat om onze gebeden te verhoren en ons te leiden als wij Hem maar gelegenheid geven dat te doen. Dit geldt zowel voor onze persoonlijke aangelegenheden als voor ons ambt of onze roeping in de Kerk.

Ik wil u mijn getuigenis geven dat onze huidige leider, Harold B. Lee, een profeet van God is, die door Hem is voorbereid en uitverkoren en dat hij is geordend en aange-steld door hen die daartoe de bevoegdheid hebben. Hij heeft recht op en ontvangt werkelijk leiding van de Here voor de Kerk en voor het welzijn van de mensen. Met betrekking tot zijn profeet heeft de

Here tot de leden van zijn Kerk gezegd:

„Daarom moet gij . . . acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overveldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden . . .

Want aldus zegt de Here God: Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver en zijn gebeden heb Ik gehoord.“ (L. en V. 21:4-7.)

Dat wij onze ogen op de profeet gericht zullen houden en hem zullen volgen is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

PRESIDENT MARION G. ROMNEY, tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

WAAROM DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN?

Broeders, zusters, vrienden, waar u ook bent:

Zoals u reeds gezegd is is deze dienst een onderdeel van de 142ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Omdat er op het moment dat de Kerk georganiseerd werd, evenals tegenwoordig, veel aldus geheten christelijke kerken waren, wordt vaak de vraag gesteld: „Wat heeft een kerk nog voor zin?“ Ik zal deze vraag beantwoorden.

Om te beginnen blijkt duidelijk uit de vraag dat het aantal kerken toen bijzonder groot was. De oprechte mensen wisten niet waar ze aan toe waren en vroegen zich af welke kerk de ware kerk van Christus was.

Zo ook een zekere Joseph Smith Jr., een 14-jarige jongen. In het voorjaar van 1820 werd hij getroffen door een godsdienstige opleving in Palmyra (New York) waar hij woonde; hij was verbaasd over de tegenstrijdige beweringen van de kerkgemeenschappen; hij werd aangespoord door de vermaning en de belofte van Jacobus: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere . . . en zij zal hem gegeven worden.“ (Jac. 1:5.)

Met kinderlijk geloof vroeg Joseph

de Here „welke van alle secten de waarheid bezat opdat ik mocht weten bij welke ik mij moest aansluiten.“

„Ik knielde neder . . . en begon de verlangens van mijn hart tot God op te zenden. Nauwelijks had ik dit gedaan, of ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere macht die mij geheel overmande, . . .

„Maar met alle kracht, die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden . . . en juist toen ik op het punt was in wanhoop te verzinken en mij aan verdelging over te geven — . . . zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde tot ze mij bereikte.

Nauwelijks verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand, die mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide op de ander wijzend: *Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*“

Dit visioen was het begin van een reeks ontzagwekkende gebeurtenissen die ongeveer tien jaar later het hoogtepunt bereikten met de organisatie van de Kerk.

De Zoon, met wie hij in het hemelse visioen sprak, vertelde Joseph dat hij zich bij geen van de bestaande kerken moest aansluiten want „zij waren alle verkeerd.“ (Joseph Smith 2:19.) Zij misten de twee noodzakelijke pijlers van de Kerk van Jezus Christus, te weten Zijn Evangelie en Zijn naam. Zij misten onder meer de volgende onmisbare bouwstenen:

1. De waarheid omtrent de persoon van God en omtrent de relatie van de mens tot God.
2. De kennis van de beginselen en de verordeningen.
3. Het priesterschap van God.
4. Voortgaande openbaring.

Met betrekking tot het eerste punt wat voor persoonlijkheid God de Vader, en Zijn Zoon, Jezus Christus hebben, kwam Joseph Smith achter de waarheid door het hiërboven weergegeven visioen. „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens . . .“ (L. en V. 130:22.)

Omtrent de relatie van de mens tot zijn God deed Joseph bij een volgende openbaring de kennis op dat de bewoners van de werelden (ook de mensen op deze aarde) „Gode gewonnen zijn en dochteren zijn.“ (L. en V. 76:24.)

Deze fundamentele waarheden over God en de relatie van de

mens tot God werden in de tijd van Joseph Smith niet door de kerken onderwezen. De reden hiervoor was duidelijk: men kende deze waarheden niet en men geloofde er niet in. Deze waarheden waren wel bekend en werden wel onderwezen door de leden van de Kerk van Christus in de tijd dat Jezus en Zijn apostelen nog op aarde hun zending vervulden. Maar in 1830 was die kennis lang vervaagd. Juist doordat de ware kennis van God en de relatie van de mens tot God verloren waren gegaan ontstonden er zoveel kerken.

In de jaren 1820 werd de kennis van de fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie opnieuw geopenbaard vanuit de hemel; aan de jonge profeet Joseph Smith. Veel beginselen en verordeningen leerde hij kennen uit het Boek van Mormon. Hij kreeg dit boek op de volgende wijze.

In september 1827 gaf Moroni een vroegere Amerikaanse geschiedschrijver en profeet, op dat moment een opgestaan wezen, aan Joseph Smith een verslag dat op dunne gouden platen geschreven was.

Joseph kon deze platen met de macht en de gave van God vertalen. Dit verslag bevatte een uitleg van de beginselen en de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus, zoals die werden onderwezen en uitgevoerd onder de vroegere bewoners van Amerika.

In 1829 publiceerde Joseph zijn vertaling onder de titel *Het Boek van Mormon*. Dit boek bevat een verslag van de persoonlijke bediening van Jezus Christus onder de bewoners van Amerika. Die bediening vond plaats nadat Jezus het land van Jeruzalem na de op-

standing had verlaten. Hij onderwees hen Zijn Evangelie op dezelfde wijze als in Palestina. Hij verleende hun leiders het heilige priesterschap. Hij onderwees hen hierin en liet zien hoe men de verordeningen van Zijn Evangelie uitvoerde.

Tegen de tijd dat hij het Boek van Mormon publiceerde ontving Joseph ook de onontbeerlijke derde pijler van de Kerk, namelijk het heilige priesterschap, dat de bevoegdheid verleent in de naam van God te handelen.

Hij ontving in mei 1829 het Aäronitische priesterschap. Toen hij de leringen van de Heiland met betrekking tot de doop, zoals vermeld in het Boek van Mormon, vertaalde, vroegen hij en zijn schrijver, Oliver Cowdery, de Here om meer licht over dit onderwerp. Toen zij in gebed neerknielden kregen zij bezoek van een hemelse boodschapper die hun zei dat zijn naam „Johannes“ was, „dezelfde die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper genoemd wordt.“ De boodschapper legde hun zijn handen op het hoofd en zei:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.“ (L. en V. 13.)

Enkele weken later verleenden Petrus, Jacobus en Johannes aan Joseph en Oliver het Melchizedekse priesterschap en ordenden hen tot apostel. (*Zie Documentry History of the Church*, deel I, blz. 40.)

Het vierde noodzakelijke element van het Evangelie, voortdurende openbaring, kwam tezamen met de herstelling van het priester-

schap. Uit de manier waarop Joseph Smith kennis van God en de beginselen en verordeningen van het Evangelie ontving, blijkt duidelijk dat hij directe openbaring uit de hemel ontving. Maar er is meer nodig.

Ieder lid van de Kerk van Christus in het midden des tijds ontving de gave van de Heilige Geest. De Heilige Geest is een openbaarder. Wanneer men de Heilige Geest ontvangt wordt men geestelijk wedergeboren. Denk aan wat Jezus tot Nicodemus zei:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)

Om de gave van de Heilige Geest te ontvangen moet men uit Geest worden geboren. De Here onderwees de priesterschaapsleiders van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen „om hen, die door de doop tot de Kerk zijn toegetreden, te bevestigen door handoplegging voor de doop met vuur en met de Heilige Geest, overeenkomstig de Schriften.“ (L. en V. 20:41.)

Het priesterschap en de macht van de Heilige Geest geven de Kerk en haar leden levenskracht, „... De speciale taak van de Heilige Geest is de geest te verlichten en te veredelen, de ziel te zuiveren en te heiligen, tot goede werken aan te sporen en alle verborgenheden Gods te ontvouwen. (James E. Talmage, *Artikelen des Geelofs*, hfdst. 8.)

Zonder deze gave zou de Kerk even dood en onmachtig zijn als een elektriciteitscentrale zonder elektriciteit. Na op deze wijze een nieuwe bedeling van het Evangelie te hebben ontvangen, kan Joseph Smith de Kerk van Christus op aarde herstellen. Hij deed dit op aanwijzing van de Here.

Die aanwijzingen van de Here ontving hij door diverse openbaringen waarin de wijze en het tijdstip van organisatie nauwkeurig werden vermeld.

Overeenkomstig deze geboden organiseerde Joseph Smith op 6 april 1830 in Fayette, Seneca County (New York) De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij deed dit precies in overeenstemming met de geboden van God en de wetten van het land.

Het antwoord op de vraag: Waarom werd de Kerk georganiseerd als er al zoveel kerken waren? — is dus duidelijk: *Omdat de Here Jezus Christus Joseph Smith daartoe opdracht gaf.*

De Here vertelde Joseph niet alleen dat zij Zijn Kerk moest organiseren: Hij zei hem ook welke naam hij aan de Kerk moest geven.

Het is vermeldenswaard dat geen van alle kerken, die toen beweerden Christus te vertegenwoordigen, Zijn naam droeg. Uit de leringen van Jezus aan de Nephieten leerde Joseph dat geen kerk de Kerk van Christus kon zijn tenzij die kerk Zijn naam droeg. Toen de Nephieten vroegen hoe zij de kerk moesten noemen, zei Jezus, toen Hij te midden van hen was:

„En hoe kan het Mijn kerk zijn, tenzij ze bij Mijn naam wordt genoemd? Want indien een kerk bij de naam van Mozes wordt genoemd, dan is ze de kerk van Mozes; of indien ze bij de naam van een mens wordt genoemd, dan is ze de kerk van een mens; maar indien ze bij Mijn naam wordt genoemd, dan is ze Mijn kerk, indien zij op Mijn evangelie zijn gebouwd.“ (III Ne. 27:8.)

Deze uitspraak leidt tot 2 conclusies: 1) De kerk van Christus moet Zijn naam dragen, en (2) de kerk

moet op Zijn Evangelie gebouwd zijn.

Dat er in de laatste bedeling geen onzekerheid over de naam mocht bestaan toont de Here aan door tot Joseph Smith te zeggen: „... aldus zal Mijn Kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk *De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*. (L. en V. 115:4. [Cursivering van de schrijver])

De naam „Mormoonse Kerk“ is erin bijnaam.

De herstelde kerk voldoet aldus aan de twee door de Heiland gestelde eisen: Zij draagt Zijn naam en zij is gebouwd op Zijn Evangelie. Hierover bestaat geen twijfel, omdat zowel de naam als het Evangelie door de Here Jezus Christus zelf aan Joseph Smith geopenbaard werden.

Tot slot wil ik nog iets zeggen over het herstelde Evangelie en de Kerk van Jezus Christus; en van beide wil ik mijn getuigenis geven. Er is sinds de zending van Jezus in het midden des tijds niets op aarde gebeurd dat zo onmisbaar is geweest voor u en mij, als de gebeurtenissen die ik zojuist heb besproken. Zij geschieden niet slechts voor het heil van Joseph Smith en zijn vrienden, maar omwille van de hele wereld. De Here leidt de openbaringen aan Joseph Smith met de volgende woorden in:

„... Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

En verder, voorwaar zeg Ik tot u, o gij inwoners der aarde, dat Ik, de

Here, gewillig ben deze dingen aan alle vlees bekend te maken;

Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, (dat was in 1831) wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op ... de wereld.“ (L. en V. 1: 1-2, 34-36.)

Het is thans meer dan 140 jaar geleden dat deze woorden werden gesproken en de vrede is van de aarde weggenomen. De duivel heeft nu zeggenschap over zijn gebied en de Here heeft gezegd over Zijn heiligen. De dag nadert dat Hij „in gericht op de aarde zal nederdalen“ en temidden van Zijn volk zal regeren.

In de periode tot die dag zullen wij echter vele moeilijkheden te verduren krijgen, als de mensen en de naties op deze voet doorgaan. Er zullen meer „oorlogen en geruchten van oorlogen“ zijn, „er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele (andere) verwoestingen ... de ganze aarde zal in beroering zijn ...“ (L. en V. 45:26, 33.) Dit zijn de woorden van de Here.

De Here voorzag de komende tegenspoed en Hij waarschuwde ons. Hij herstelde Zijn Evangelie en vestigde Zijn kerk wederom op aarde. Hierdoor kunnen wij de komende tegenspoed ontlopen.

Ongeveer anderhalf jaar na de organisatie van de Kerk legde Hij als volgt de oorzaak van onze huidige netelige positie uit:

„... zij (de inwoners der aarde) zijn van Mijn verordeningen af-

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MEI 1973

De gemenerik

DOOR VIVIAN BARTHOLOMEW

Illustraties van Ted Nagata

„Philip,“ zei vader na het ontbijt, „jij moet vandaag de ganzen alleen hoeden.“ Philip voelde dat zijn haren recht overeind gingen staan en zijn hart sneller begon te kloppen. Hij keek met grote vragende ogen naar zijn oudere broer Rob. De hele zomer had hij Rob vergezeld bij het hoeden van de ganzen aan de voet van de heuvel waarop hun dorpje in Malagasy lag. Maar het was altijd Robs taak geweest op de ganzen te passen!

„Ik heb Rob nodig,“ ging vader verder. „Hij moet mij helpen het rieten dak te maken, anders lekt het in het regenseizoen.“

Philip zag dat zijn broer straalde van trots. Het was een eer als vader je groot genoeg vond om hem te helpen.

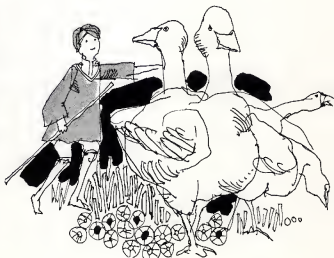
Philip vond dat *ganzenhoeden* ook wel belangrijk was.

„Had je liever gehad dat vader jou gekozen had om hem te helpen?“

plaaude Rob toen zij alleen waren en hij gaf Philip daarbij een duw met zijn elleboog.

„Hij heeft mij gekozen om de ganzen te hoeden,“ antwoordde Philip dapper. „Mag ik vandaag je staf gebruiken?“

„Je kunt hem gebruiken als je hem maar niet breekt. De Gemenerik durft niet dicht bij je te komen als

je hem maar dikwijls genoeg slaat," zei Rob.

Philip was de Gemenerik bijna vergeten. Het zweet brak hem uit toen hij aan de Gemenerik dacht. Rob had hun mannetjesgans Gemenerik genoemd. Altijd wanneer Rob zich omdraaide wilde Gemenerik aanvallen en probeerde dan in Robs broek of blote benen te bijten. Philip had gezien dat zijn broer de mannetjesgans dikwijls met zijn staf sloeg — zelfs als de gans zich goed gedroeg. Rob zei dat hij dat deed om Gemenerik er van langs te geven voor wat hij vroeger had gedaan.

Philip keek naar de staf — hij was lang en dik. „Ik zal er goed voor zorgen," beloofde hij. Hij pakte de stok en sloeg er een paar maal mee door de lucht om te oefenen. Daarna liep hij naar de ganzen en deed hij het hek open. De mannetjesgans met zijn lange, trotse hals leidde de ganzen uit het hok. Philip stond naast de uitgang en zorgde ervoor dat Gemenerik hem zag met de stok. Daarna rende hij achter de hongerige ganzen aan het pad af.

Toen zij hun weideterrein bereikt hadden gingen de ganzen uiteen en zochten ze groene stronkjes die zij konden eten. De jongen stond er dichtbij. Hij hield de stok gereed om zich tegen Gemenerik te verdedigen, maar de oude mannetjesgans scheen geen aandacht aan hem te besteden.

Philip dacht bij zichzelf dat Gemenerik op dezelfde wijze voor de ganzen zorgde als een herder.

Plotseling hoorde Philip gerom-

mel in de lucht. Het werd steeds luider. Philip zag dat de mannetjesgans naar boven keek en zijn blik op een bepaalde plaats in de lucht vestigde.

De jongen grinnikte. „Je wilt evenals ik, zien waar dat geluid vandaan komt,“ zei Philip hardop.

Philip was weg van vliegtuigen, hoewel hij ze alleen maar in de lucht had gezien. Er was er nog nooit een in zijn dorp in de bergen geland. Philip vond het fijn dat er mensen uit verre landen naar Malagasy kwamen. Zijn vader had hem gezegd dat de republiek Malagasy bestond uit een groep eilanden in de Indische Oceaan ten oosten van Afrika. „*Misschien komt dit vliegtuig uit het verre noorden waar ijs en sneeuw ligt,*“ dacht hij.

Philip droomde dikwijls dat hij op een goede dag in een vliegtuig zou vliegen en naar vreemde landen zou gaan. Het vliegtuig was inmiddels reeds lang verdwenen maar Philip dacht nog steeds aan die mooie plaatsen in verre landen.

Plotseling herinnerde hij zich dat hij de ganzen hoedde. Hij keek om zich heen, maar Gemenerik en alle andere ganzen waren verdwenen.

„Ik heb niet opgelet! Gemenerik heeft alle ganzen weggeleid. Hoe kan ik nu zonder de dieren thuis komen?“ riep hij uit.

Philip rende naar het dichtsbijzijnde heuveltje en viel bijna over de ganzen die aan de voet van het heuveltje lagen te rusten. Zij gaven luidkeels blijk van hun ongenoegen omdat zij aan het schrikken gemaakt waren.

„Het spijt mij.“ zei Philip tegen

Gemenerik en zijn tranen veranderden in een lach. „Je hebt ze niet meegenomen. Je hebt goed op ze gelet. Dank je wel.“

Opgelucht ging Philip wat water drinken uit het beekje. Hij ging daarna in de schaduw van het struikgewas zitten om op de troep te letten. Hij legde zijn stok naast zich neer en keek naar de grote mannetjesgans die zijn veren glad streek. „Rob slaat je wanneer je je veren glad strijkt,“ zei Philip en hij lachte naar Gemenerik. „Ik sla je niet omdat je er als een koning wilt uitzien.“

Philip hoorde een luid gebrom aan de andere kant van het veld. Hij keek op en zag tot zijn grote schrik een kwade zeboe uit de struiken te voorschijn komen. Het dier stampte op de grond en schudde zijn kop met de horens heen en weer toen hij de jongen zag.

Het zweet brak Philip uit toen hij Gemenerik het geluid van een slang hoorde maken. Hij had de gans deze geluiden wel eens eerder horen maken. Hij vroeg zich af welke vijand hem het eerst zou aanvallen — de zeboe of Gemenerik. Philip was zo bang dat hij niet eens zijn stok kon pakken.

Hij wendde zijn ogen van de zeboe af om naar de mannetjeshans te kijken. Hij zag dat Gemenerik zijn hals vooruit stak, zijn vleugels spreidde en op de zeboe af stooft.

De zeboe zag de gans en hield op met stampen. De gans liet met zijn poten de rode aarde opstuiven en sloeg met zijn vleugels door de lucht. De zeboe draaide zich om en begon weg te rennen.

Philip krabbelde overeind en rende in de richting van beide dieren om te zien hoe de gans de zeboe achtervolgde. Hij kon het niet geloven. Gemenerik was niet gemeen — hij was een vriend!

Toen de zeboe ver weg was, gaf de gans de achtervolging op en kwam hij weer naar de troep terug. Philip kon niet wachten en hij rende naar de gans toe. Hij sloeg zijn armen om het dier en de gans legde zijn kop tegen de borst van de jongen.

„Je bent een vriend,“ zei Philip zachtjes. „Alleen een vriend zal je redden van een boze zeboe.“

Die avond liep Philip zij aan zij met de gans naar huis. Samen leidden zij de ganzen. Rob stond stom-

verbaasd toen ze voorbij liepen. Bij het hek hield Philip stil om de gans welterusten te strelen.

„Kijk uit,“ riep Rob, „Gemenerik bijt je!“

„Niet waar,“ zei Philip en hij glimlachte. „Vandaag heb ik de naam van onze mannetjesgans veranderd in „Vriendelijke“. *

DANIËL

DOOR MARY L. LUSK

Op zekere nacht had koning Nebukadnezar een verontrustende droom. Hij werd verschrikt wakker. De volgende morgen héél vroeg liet hij al zijn geleerden bij zich roepen en zei hij hun: „Ik heb een droom gedroomd; en mijn geest is ontsteld, om dien droom te weten.“ Zij antwoordden: „Zeg uw knechten den droom, zo zullen wij de uitlegging te kennen geven.“ (Dan. 2:3-4.)

„Ik ben de droom vergeten,“ verklaarde de koning. „Als jullie mij vertellen wat ik heb gedroomd en uitleg kunnen geven zullen jullie geschenken en grote eer ontvangen.“

Toen het bleek dat zij niet aan het verzoek van de koning konden voldoen, werd Nebukadnezar zéér vertoord en beval hij dat alle geleerden van Babel ter dood gebracht moesten worden.

Daniël en zijn metgezellen waren niet bij de koning genodigd geweest en waren dus erg verbaasd toen een dienaar van de koning zijn opdracht kwam uitvoeren. Daniël overreedde de dienaar hen

niet te doden voordat hij met de koning had gesproken.

Toen gingen Daniël en zijn metgezellen in gebed opdat zij de droom van Nebukadnezar en de uitleg ervan zouden mogen weten. In die nacht werd het geheim van de droom van de koning aan Daniël in een visioen geopenbaard en Daniël loofde de God des hemels, zeggende:

„De Naam Gods zij geloofd van eeuwigheid tot in eeuwigheid, want Zijn is de wijsheid en de kracht. . . Ik dank en ik loof U, o God mijner vaders! . . . want Gij hebt ons des konings zaak bekend gemaakt.“ (Zie Dan. 2.)

Toen vertelde Daniël aan Nebukadnezar dat niemand, hoe geleerd ook, de droom en de betekenis ervan kon kennen, maar dat ze aan Daniël waren geopenbaard zodat hij ze de koning te kennen mocht geven en opdat de koning zou weten dat er maar één ware God is.

Nadat Daniël de droom had verhaald en uitgelegd, viel de koning op zijn aangezicht en zei tot Da-

niël: „Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, . . . Die de verborgenheden openbaart. . . Zijn werken zijn waarachtig.“ (Zie Dan. 2.)

Later maakte Nebukadnezar Daniël tot heerser over de gehele provincie Babel en overste over alle wijzen van Babel.

Na de dood van Nebukadnezar werd de stad Babel door koning Darius ingenomen, die het koninkrijk verdeelde onder honderdtwintig stadhouders. En over hen stelde hij drie rijksbestuurders aan en omdat Daniël blijk gaf veel wijsheid te bezitten en vriendelijk was, werd hij over de andere rijksbestuurders gesteld.

De andere rijksbestuurders en stadhouders waren jaloers en kwaad en begonnen plannen te smeden om Daniël zijn vertrouwenspositie te ontnemen.

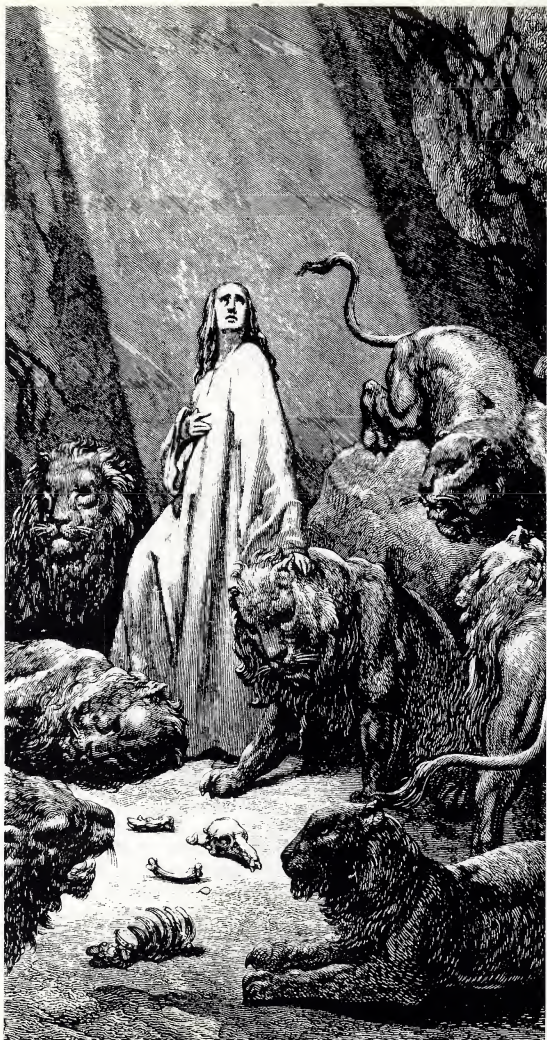
„Er moet toch wel iets tegen hem zijn in te brengen, waar wij Koning Darius op attent kunnen maken,“ zei een van de stadhouders. Maar

zij konden fouten noch vergissingen in zijn werk vinden.

Toen stelde een aantal stadhouders voor, dat zij misschien iets tegen Daniël zouden vinden in de wetten van zijn God.

Dus gingen de stadhouders naar koning Darius en zeiden: „O koning, er is niemand zo machtig als u. Niemand mag tot enig God of mens, een verzoek richten, behalve tot u.“ Toen overreedden zij hem tot het uitvaardigen van een koninklijk besluit waarin stond dat ieder, die binnen dertig dagen zijn dank of lof zou betuigen aan een god of een mens, behalve aan de koning, in de leeuwenkuil geworpen zou worden. En Koning Darius, die in de veronderstelling was dat dit plan werd geopperd om hem te eren, tekende het bevelschrift.

De volgende morgen vroeg knielde Daniël in zijn huis neer in gebed. Hij deed dat altijd drie maal per dag. De jaloerse stadhouders snelden toe en grepen hem en brachten hem voor de koning. Zij vertel-

den Koning Darius dat zij Daniël betrappt hadden toen hij zijn God prees en om hulp vroeg. „Denk aan het bevelschrift dat u ondertekend hebt,“ drongen zij aan.

De koning was zich er pijnlijk van bewust. Hoewel hij veel van Daniël hield en hij het erg dom van zichzelf vond dat hij zich door de stadhouders had laten verleiden tot het ondertekenen van het bevelschrift, kon hij de eenmaal uitgevaardigde en ondertekende wet niet veranderen.

Toen Daniël weggeleid werd sprak de koning tot hem: „Uw God, Dien gij voortduriglijk eert, Die verlosse u.“

Toen werd er een steen gelegd over de mond van de leeuwenkuil waarin Daniël geworpen was. En de koning verzegelde de steen.

Toen keerde koning Darius naar zijn paleis terug en beval dat er geen muziek gespeeld zou worden of eten voor hem klaargemaakt. Hij bracht de nacht gekweld en slape-loos door en toen het eindelijk ochtend werd haastte hij zich naar de leeuwenkuil en riep hij Daniël. Daniël antwoordde kalm: „Mijn God heeft Zijn engel gezonden en Hij heeft de muil der leeuwen toegesloten dat zij mij niet beschadigd hebben.“

Toen verheugde koning Darius zich en liet aan alle volkeren der aarde bekendmaken dat de God van Daniël „de levende God is en bestendig in eeuwigheden; Hij verlost en redt en Hij doet tekenen en wonderen in den hemel en op de aarde.“ (Zie Dan. 6.)

*

Van vriend tot vriend

PRESIDENT HAROLD B. LEE

Er woedde bij de berg waar wij woonden een hevig onweer. Een groepje familieleden, grootmoeder, moeder en twee of drie kinderen keken naar het schouwspel van het hemelse vuurwérk.

De bliksemschichten werden bijna onmiddellijk gevolgd door een luide donderslag, hetgeen erop duidde dat het onweer vlakbij was.

Ik stond in de deuropening, toen mijn moeder mij plotseling zonder waarschuwing een flinke duw gaf waardoor ik achterover uit de deur-

opening viel. Onmiddellijk daarna sloeg de bliksem bij ons in. Hij ging door de schoorsteen van het fornuis naar binnen, en door de deuropening weer naar buiten. Daar sloeg hij in een grote boom, die recht voor het huis stond en maakte daar een enorme snede in. Als ik in die deuropening was blijven staan, zou ik dit verhaal nu niet hebben kunnen vertellen.

Mijn moeder heeft nooit kunnen verklaren waarom ze deze impulsieve beweging maakte. Het enige

dat ik weet is het feit, dat mijn leven door haar impulsieve, intuïtieve beweging bleef gespaard.

Toen ik jaren later nog eens naar het diepe litteken in de boom keek, kon ik met een dankbaar hart zeggen: Ik dank de Here voor de grote gave die Hij aan mijn moeder en aan andere getrouwe moeders heeft gegeven, voor de hulp van boven die in tijd van nood nabij is. In mijn vroege jongensjaren was moeder door haar besef dat ze leiding nodig had en door haar intuïtie zich vaak ook duidelijk bewust dat ze hulp nodig had. Op een stormachtige avond vroeg ze aan vader of hij mij wilde gaan zoeken. Toen ontdekte hij, dat mijn paard was gestruikeld en ik daardoor in een vijver met halfbevroren modder was gevallen. Mijn moeder wist dat ik hulp nodig had. Er heeft eens iemand iets gezegd dat voor zichzelf spreekt: „God kon niet overal tegelijk zijn, daarom heeft hij moeders gemaakt.“

In ieder kind, dat op aarde wordt geboren, huist een hemelse gave.

De Here heeft ons door openbaring laten weten dat dit het licht van Christus is, ook wel het licht der Waarheid genoemd.

Zelfs héél kleine kinderen weten dankzij deze gave het onderscheid tussen het goede dus wat van de Here komt en het verkeerde. Soms noemen we dit ons geweten, of de stem van God in ons.

Na de doop krijgen we in een zegen van de ouderlingen der Kerk nog een gave – de gave des Heiligen Geestes. De Here heeft gezegd, dat we hierdoor de waarheid van alle dingen kunnen weten. Hierdoor kunnen we ons herinneren wat er is geschied en is het zelfs mogelijk te zien wat er in de toekomst staat te gebeuren.

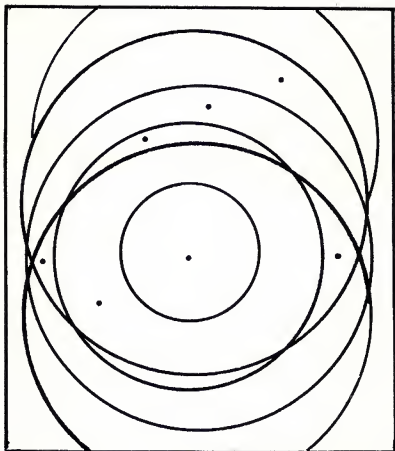
Als iemand vader of moeder wordt, is het vooral van belang dat hij of zij zich erop voorbereidt deze wonderbaarlijke gave van de Here te ontvangen. Dat is begrip, een belangrijke gave, die voor het opvoeden van kinderen heel noodzakelijk is. Daardoor kunnen de kinderen volgens het gebod van de Here worden opgevoed. Deze aanwijzingen of waarschuwingen vanuit de

hemel die ouders voor hun gezin ontvangen, zouden we intuïtie ofwel de stem van de Here kunnen noemen. Deze kennis komt van de Here, ter bescherming van hun gezinnen. De ouders moeten de juiste beginselen onderwijzen. Als de kinderen dan oud en zelfstandig genoeg zijn om zelf te beslissen, zullen ze het goede voorbeeld van verstandige ouders kunnen volgen, die hun thuis hierin zijn voorgegaan.

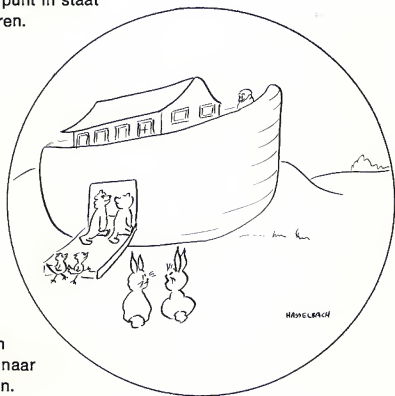
Te oordelen naar wat ik heb meegemaakt, hebben getrouwe moeders een speciale gave, die we vaak bestempelen als het moederinstinct. Wellicht heeft onze Hemelse Vader hun naast de grote zegen van het moederschap deze gave meegegeven, omdat vaders die druk bezet zijn met hun roepingen in het priesterschap en met hun dagelijks werk, vrijwel nooit zo nauw met hemelse wezens samenwerken in zaken die zo nauw met het opvoeden van kinderen samenhangen. We zouden het zo kunnen zeggen: Vader is het hoofd, maar moeder is het hart van het gezin. Illustratie van Jerry Thompson. *

PLEZIER
MET KLEUREN

VIOLET M. ROBERTS

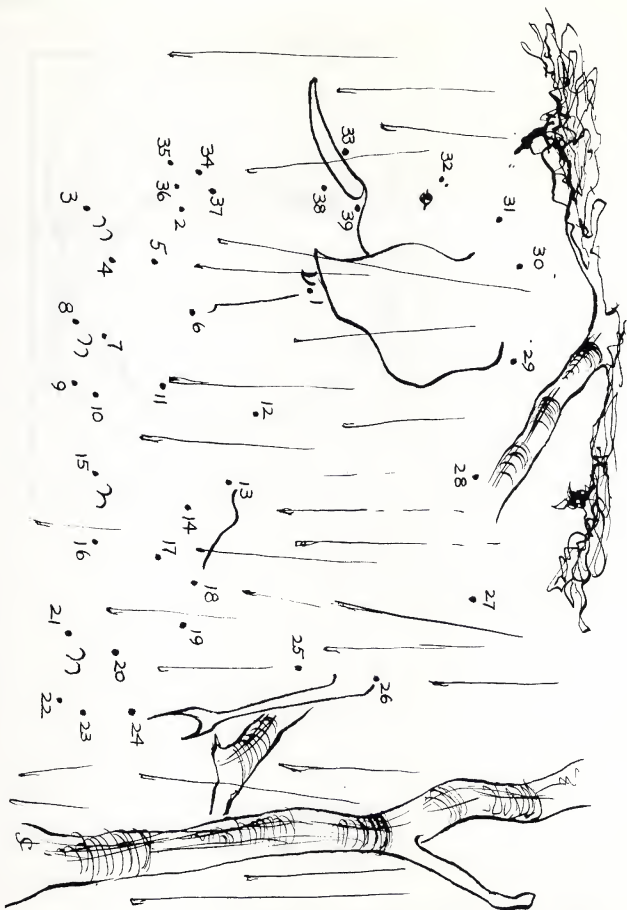

Wim gooit ermee. Gijs vangt hem op en Herman laat hem stuiten. Om te ontdekken wat het is, moet je ieder vak waar een punt in staat met rood potlood kleuren.

EVEN LACHEN

Ik heb er niets op tegen om naar binnen te gaan. Het ziet er naar uit dat het gaat regenen.

PUZZEL Verbind de punten van 1 tot 39, dan kun je zien wie er probeert te schuilen voor de regen.
DOOR JOHN CONNER

gedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken.

Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

Omdat Ik, de Here, wist welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken . . ." (L. en V. 1:15-18.)

De geboden die aan de wereld gepredikt moeten worden zijn de beginselen en de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus. Door de herstelling van Zijn Evangelie en Zijn Kerk op aarde heeft de Here ons de middelen verschaft voor zowel onze tijdelijke als onze geestelijke zaligheid.

De herstelling vervult de profetie van Daniël dat in de dagen dat de koninkrijken uiteen zullen vallen „de God des hemels een koninkrijk zal verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal worden verstoord . . ." (Dan. 2:44.)

Het vervult de profetie van Micha dat „in het laatste der dagen . . . de berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op den top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien.“ (Micha 4:1.)

Het is de vervulling van het visioen van Johannes waarin hij „een engel (zag), . . . vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te

verkondigen dengenen, die op de aarde wonen en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk;

Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen . . . (Op. 14:6-7.) Het is waarlijk de „wederoprichting aller dingen“ die volgens Petrus aan de tweede komst van de Here vooraf zou gaan. (Zie Hand. 3:21.)

En nu getuig ik persoonlijk, als speciale getuige van Jezus Chris-

tus, dat al deze dingen waar zijn. Ik getuig verder tot allen die mij kunnen horen of hetgeen ik gezegd heb kunnen lezen, dat Hij door de macht van de Heilige Geest de waarheid ervan aan u bekend maakt indien u de historische feiten en de geopenbaarde waarheden van de herstelling onderzoekt en vervolgens de Vader in de naam van Jezus Christus nederig en oprecht aanroeft.

In de naam van Jezus Christus, onze Here. Amen. *

(vervolg van biz 181)

de huichelarij uit ons leven bannen en ware Christenen zijn.

Ik geloof oprecht dat als de volwassene eerlijk en waarachtig zijn en de leringen van het Evangelie naleven en het goede voorbeeld geven wij ons over onze jongeren geen zorgen hoeven te maken. Wij mogen er geen vrede mee hebben dat iets dat wij uitvoeren weleens een ongunstige invloed op iemands leven heeft, zodat hij of zij tot twijfels gebracht wordt, zich afvraagt of het Evangelie en het plan van leven en zaligheid wel waar zijn, ja, gaat twijfelen aan het grote offer dat Jezus bracht om ons eeuwige leven en

verhoging ten deel te laten vallen. Die gedragsverantwoordelijkheid weegt erg zwaar.

Laten wij ons allen verbinden God te zoeken en rechtvaardig te leven en Zijn geboden te onderhouden. Laat ons zo leven, dat niemand zich ooit achter ons gedrag kan verschuilen, achter ons als zijn ouders, zijn volwassen burens, zijn leraren of wie uit zijn omgeving wij dan ook zijn en die door onze daden de oorzaak of de aanleiding waren dat hij iets deed dat rampzalige gevolgen, ongeluk of mislukking teweeg bracht. Laten wij zo leven dat wij een goed voorbeeld zijn voor de wereld en een helder licht uitstralen. *

VREUGDE

Naar een niet gepubliceerde toespraak van ouderling Reed Smoot, lid van de Raad der Twaalven van 1900 tot zijn overlijden in 1941.

In het leven liggen vreugde en verdriet nooit ver uit elkaar. In dezelfde straat zijn bij de een de luiken gesloten terwijl er bij de ander vrolijk gedanst wordt. Een bruiloftsstoet keert terug van de kerkelijke plechtigheid en in het aangrenzende huis maken de mensen zich op voor een begrafenis. Vreugde en verdriet verlicht of verduistert de glans van het leven. Tranen en lachen gaan hand in hand. Als twee kinderen in één bed slapen en het ene wakker wordt en zich om draait maakt dat kind het andere ook wakker.

Wees niet onversaagd om de beproevingen van het leven; zij zijn ons tot ons heil gegeven. God weet welke snaren Hij in de ziel van de mens moet beroeren om de meest volmaakte harmonie te verkrijgen. Hij kan zowel verdrietige als vreugdevolle tonen zijn.

Denk niet dat onafgebroken vreugde goed voor u is. De zonneschijn verlicht de hele dag de top van de berg. Het dal is groen en vruchtbaar, maar die top van de berg is kaal en onvruchtbaar! Het leven zonder schaduwzijde, geluk zonder verdriet, allen maar vreugde, zonder pijn, is eigenlijk geen leven, tenminste geen menselijk leven. Bekijk het leven van de gelukkigste mens die u kent maar eens. Het is een uit twee kleuren gewijnde draad. Het kent vreugde en verdriet en de vreugde is door het verdriet des te groter.

Geef geen voet aan uw moeilijkheden. Misschien komen zij niet verder dan de voordeur. Als het ongeluk u treft, wees dan geduldig. Het zal spoedig verdwijnen want het ongeluk kan geen opgewekt gezelschap verdragen. Mateloos treuren is dwaasheid; helemaal niet treuren geeft blijk van gevoelloosheid. God zegt tot de vruchtboom: „Bloeï en draag vrucht,“ en tot de mens zegt Hij: „Draag vrucht en wees blij.“ De grootste bloesem van een ziel is de bloem van het lijden.

Net zoals de zon de wolken verandert in een prachtig gordijn, ze doorlicht met prachtige stralen, en de zon de horizon een schitterend aanzien geeft en alles met pracht en praal tooit zo ver het oog reikt, zo beïnvloed een warm hart de ellende, zodat alle duisternis vliedt. En schijnbaar onoplosbare moeilijkheden lijken wel in overwinningsoptocht de triomfator te volgen.

Laten wij genieten van de vreugde van ons gezin, want de blijvende frisheid daarvan wijst in de richting van de eeuwigheid. Het kind, dat met zijn vriendjes buiten in de velden speelt, keert, wanneer het vermoeid is van zijn spelletjes, 's avonds terug naar huis en vlijt zijn hoofd tegen zijn moeder aan. Mogen wij, wanneer wij vermoeid door onze kleine plichten en vreugden op aarde, de weg naar huis terug vinden en aldaar het eeuwige thuis aantreffen dat de getrouwen bereid is. *

OUDERLING BRUCE R. McCONKIE, van de Raad der Twaalfen

IK WEET DAT MIJN VERLOSSER LEEFT

Ik kom woorden tekort om uitdrukking te geven aan mijn dankbaarheid voor de talrijke zegeningen die de Here aan u allen, aan mijn gezin en aan mij heeft geschonken. Heiligen in de gehele wereld, ik wil nu in alle oprechtheid en met grote eerbied de hoop uit spreken, dat de kracht van de Heilige Geest mij zal bijstaan getuigenis af te leggen van de waarheid en goddelijkheid van het heerlijke werk, waaraan wij allen meedoen. Ik bid dat de Geest van licht en waarheid en van stichtelijkheid die tot dit moment in deze bijeenkomst aanwezig was, in uw hart zal mogen verblijven opdat u aldus opgebouwd, voor uzelf moogt weten dat de dingen waarvan ik zal getuigen, waar zijn.

Als de leden van de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde genieten van de gaven des Geestes — de wonderen en heerlijkheden die onze genadige en welwillende God altijd al over Zijn getrouwe heiligen heeft uitgestort.

De eerste gaven die in de hedendaagse openbaring over geestelijke gaven worden genoemd, zijn de gaven van het getuigenis, van openbaring, en van de waarheid, om de goddelijkheid van het werk te kunnen onderscheiden. Ergens anders wordt deze gave beschreven als het getuigenis van Jezus, de geest van profetie. Dit is mijn gave. Ik weet dat dit werk waar is.

Ik weet zeker dat Jezus Christus de

Zoon van de levende God is en dat Hij is gekruisigd voor de zonden van de wereld. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God is door wie de volheid van het eeuwige Evangelie in onze tijd werd hersteld. En ik weet dat deze Kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk op aarde is, en ook nu, met President Harold B. Lee aan het hoofd, de goedkeuring en instemming van de Here heeft. De Kerk voert haar taak uit zoals door de Here bedoeld, en zij bereidt de mensen voor op de tweede komst van de Zoon des Mensen.

Ik weet ook dat de Here nu dezelfde heerlijke, wonderbare gaven over zijn volk uitgiet, als in vroegere tijden ten deel vielen aan de heiligen. Hij geeft ons in deze tijd de Geest van profetie en openbaring, net als wel eer. „Ik zal tot u spreken“ de heerlijkheden en wonderen van het eeuwige Evangelie. Hij zegt: „Ja, zie. Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en in uw hart wonen. Welnu dit is de Geest van openbaring.“ (L. en V. 8:2-3.)

Dat wij in de Kerk openbaringen ontvangen weet ik, omdat ik openbaringen heb ontvangen. Ik weet dat God in deze tijd spreekt, want Hij heeft tot mij gesproken. Ik verheug mij over het voorrecht en de gelegenheid om werkzaam te zijn als getuige van Zijn Naam, waardoor Hij de waarheden der zaligheid die Hij heeft geopen-

baard, bekend kan maken, en kan doen getuigen dat deze leringen waar zijn.

De manier waarop wij de leer verkondigen en er getuigenis van afleggen, is de manier welke de Here heeft bepaald. De godsdienst komt van God. Er bestaat geen andere bron voor. Alle waarheid, alles wat vreugde en vrede des harten veroorzaakt en de mens voorbereidt op de eeuwige heerlijkheid in de komende wereld, komt van de Here. Zomin als de mens een zaligmakende godsdienst kan bedenken, kan hij uit zichzelf de dood overwinnen.

Net als wel eer heeft God ook ons nu de waarheden bekend gemaakt waardoor wij zaligheid kunnen verwerven. Hij werkt, en werkte altijd door openbaring aan apostelen en profeten en rechtvaardige mannen, die leringen en waarheden die tot zaligheid leidden maakte Hij hun bekend. Hij heeft hen geboden deze waarheden te onderwijzen en de wereld te getuigen van hun juistheid. Er wordt van hen verwacht dat ze zullen getuigen dat zij weten dat hun leringen afkomstig zijn van de Here. Zijn vertegenwoordigers en dienstknechten getuigen altijd van de waarheid.

Ik ben dankbaar dat ik mijn hand mocht opsteken om te tonen dat ik de instructies van deze grote mannen die door God zijn geroepen om over Zijn Kerk te presideren, aanvaard. Ik verbind mij vandaag het Eerste Presidentschap der Kerk te steunen. Pre-

sident Harold B. Lee is een ziener, een man vervuld met de geest van openbaring en wijsheid die nauw samen werkt met de Here aan wie wij toebehoren. President N. Eldon Tanner, is een belichaming van onkreukbaarheid en fundamentele Christelijke waarden, hij heeft de Here lief en onderhoudt Zijn geboden. President Marion G. Romney is een geestelijke reus, een prediker van rechtvaardigheid, die de Here kent en Zijn leer onderwijst.

President Romney en ik behoren tot dezelfde familie. Toen ik geroepen werd, zei hij tegen mij: „Ik denk dat grootvader Redd (Lemuel Hardison Redd), wel blij met ons zal zijn.“ Toen antwoordde ik: „Ik zal zo leven, dat ik waardig genoeg ben daarheen te gaan waar hij is.“ Hij zei daarop: „Ik ook.“

De Here zegt ons met betrekking tot deze broeders die de sleutelmacht van het koninkrijk Gods dragen: „Want hun heb Ik voor een korte tijd de last van alle gemeenten opgelegd ... en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt hen — het Eerste Presidentschap — die Ik heb gezonden ...“ (L. en V. 112:18, 20.)

Ik wens met mijn gehele hart het Presidentschap der Kerk te steunen en te wandelen in het licht dat ons wordt verleend door openbaring en waarheid. Uit hun mond klinkt de wil des Heren, Zijn woord is gericht tot Zijn gehele volk en tevens tot alle oprechte zoekers naar de waarheid onder alle natiën der aarde. Ik weet dat dit werk waar is. Ik denk dat ik namens u allen spreek, ik weet dat mijn gezin en ik er zo over denken, als ik zeg dat we ons tijdens deze plechtige bijeenkomst hebben voorgenomen ons leven opnieuw te wijden aan de beginselen van waarheid en rechtvaardigheid waarvoor de nobele leiders, waarover President Lee heeft gesproken, hebben geleefd, gewerkt en waarvoor zij zijn gestorven. We hebben allen de aanwezigheid van de Geest des Heren gevoeld, toen we de autoriteiten der Kerk steunden en naar President Lee luisterden toen hij tot ons sprak over de kracht van de

Geest. Laten we ons dan verbinden om — wat we ook voorheen hebben gedaan — in alle verordeningen van de Here in rechtvaardigheid te wandelen en onschuldig te worden bevonden. Laten we ons verbinden, de geboden van God te gehoorzamen en levende getuigen te zijn van de waarheid en goddelijkheid van dit heerlijke werk, dat bedoeld is om zich over de gehele aarde te verbreiden. En zoals de wateren de bodem der zee bedekken, zo zal de aarde vervuld worden van het werk des Heren.

(vervolg van blz 190)

gesmeed, dat iets zal uitrichten. En indien enig mens zijn stem tegen u zal verheffen, zal hij in de door Mij bestemde tijd worden beschaamd.“ (L. en V. 71:9-10.)
Wat ben ik dankbaar voor uw trouw en uw steunende stem! Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat de zending van de Heiland goddelijk was, en ik geef u de zekerheid dat Zijn leidende hand zich bezighoudt met de aangelegenheden van Zijn Kerk in deze tijd, evenals in alle andere bedelingen. Ik weet vanuit een getuigenis dat sterker is dan het gezicht van mijn ogen, dat het juist is, wat de Here zó heeft gezegd: „De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde (vanaf de profeet Joseph Smith, zijn vijf opvolgers, tot aan de huidige president), en van dit tijdstip af zal het Evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals

Moge God geven dat ik en mijn gezin en alle getrouwe leden van het huis Israëls in waarheid en licht mogen wandelen. En dat we de broederschap, verwantschap en omgang die alleen maar binnen de Kerk bestaat in haar eeuwige volheid mogen genieten in de woningen en koninkrijken die ons zijn bereid.

Dit alles zeg ik nederig en dankbaar, in een geest van getuigenis en dankzegging en in de heilige naam van de Here Jezus Christus. Amen.

een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft vervuld.

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen.“ (L. en V. 65:2, 6.)

Ik spreek dat getuigenis uit met alle overtuigingskracht van mijn ziel, en ik geef mijn zegen aan de leden van de Kerk en aan de reinen van hart van overal ter wereld, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Toespraak gehouden door president Lee tijdens de plechtige samenkomst waarin hij werd ondersteund als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Als je ook een visser wordt...

DOOR OUDERLING JAMES E. FAUST, assistent van de Raad der Twaalfen

Geliefde broeders, zusters en vrienden, het was hartverheffend en ontroerend, dat ik gisterenmorgen mede mijn steun mocht verlenen aan president Lee en zijn raadgevers als het nieuwe Eerste Presidentschap van de Kerk. Nederig smeek ik ook om de steun van diezelfde geest, nu ik luttele ogenblikken het mijne mag zeggen.

Vanaf het moment waarop president Lee mij jongstleden donderdagochtend in het meest aangrijpende en treffende onderhoud van mijn leven van mijn roeping in kennis stelde, zijn binnen in mij de ernstigste overpeinzingen omgegaan die in een mensenziel kunnen opkomen. Wel honderdmaal heb ik me daarbij afgevraagd: „Waarom juist ik?” Het gaat mijn begrip te boven dat men mij heeft gevraagd te willen toetreden tot de hooggeplaatste broeders algemene autoriteiten, die ik allen zo bijzonder eer.

Ik bid dat God mij genadig zal zijn met het oog op mijn zwakheden en tekortkomingen. Voor zover ik mij kan herinneren heb ik altijd een persoonlijk getuigenis gehad van de goddelijkheid van Jezus Christus en van Zijn Kerk, en ik heb er nooit moeite mee gehad erin te geloven en ervan te getuigen. Nu ben ik tot de slotsom gekomen dat als er onder de algemene autoriteiten plaats is voor iemand die het zwakst en het minst bekwaam is, ik die plaats dan wel kan innemen. En ook dat ik de enige ben onder hen die Portugees

spreekt, daar ik een zending in Brazilië heb mogen vervullen.

Van ganser harte wil ik mijn dank betuigen aan mijn vrouw Ruth Wright Faust, dat ik met haar door het leven mag gaan en dat ze mij het vooruitzicht heeft gegeven ook in de eeuwigheid met haar samen te zijn. Zij is voor mij niet alleen een echtgenote en een geliefde. Zij is een deel van mijn eigen leven geworden. Voorts wil ik met heel mijn hart mijn kinderen laten weten dat ik deze roeping niet aan zal kunnen, als ik geen goede vader ben. En ook dat zij altijd de voornaamste plaats in mijn leven zullen innemen.

Niemand heeft ooit een betere vader gehad dan ik, en ik hoop zijn goede naam altijd eer aan te doen. Mijn moeder, die weduwe is, ziet mij nu via de televisie, en ik weet wel zeker dat zu nu haar tranen niet kan bedwingen. In mijn kinderjaren heb ik haar vaak op haar knieën aangetroffen, meegemaakt hoe ze bad voor haar vijf zoons, en ik zou haar willen zeggen dat deze ene jongen haar geloof en gebed nog altijd nodig heeft. Ik besef dat het leven voor mij en de mijnen voortaan altijd anders zal zijn. Tweeëntwintig jaar lang, tot verleden donderdagmorgen, ben ik werkzaam geweest als advocaat, en ik heb in die tijd voortdurend gestreefd naar alle heile bekering. Ik moet nu trachten ook zo'n visser van mensen te worden, en deze broeders hier helpen de netten van het eeuwige leven uit te werpen en binnen te halen. Verder zou ik nog graag willen zeggen dat als ooit iemand zich onaangenaam getroffen heeft gevoeld door iets dat ik in mijn kerkelijk, beroeps- of politieke leven heb gedaan, ik hem nederig om vergeving vraag. Tegenover een van mijn vrienden, die van deze roeping afgwist, heb ik gezegd dat mijn kennissen nu wel zullen zeggen: „James Faust is bepaald door de Here geroepen, want iemand anders zou het nooit hebben gedaan.”

President Lee wil ik laten weten dat ik hem en Degene Die hij vertegenwoordigt met volle toewijding wil steunen, van ganser harte en met heel mijn wezen. Onder zijn handen werd ik eenmaal tot bisschop geordend, en later ben ik door hem geroepen tot lid van een ringpresidentschap. Zo lang ik volwassen ben, is hij voor mij een groot en geliefd leermeester geweest, en een voorbeeld van al wat hoogstaand is en goed. President Tanner is een vader voor mij geweest, die steeds voor mij klaar stond, altijd behulpzaam, vriendelijk en attent was, en hij weet hoezeer ik hem liefheb en hoogacht. President Romney bezit zoals u weet uitzonderlijke eigenschappen van inspiratie en wijsheid, en hij is voor mij altijd een speciale vriend en vertrouweling geweest.

Mijn respect en verering voor hem kennen dan ook geen grenzen. Ik wil ook graag melding maken van de diepgaande invloed die ook president Henry D. Moyle en president Hugh B. Brown op mijn leven hebben gehad. Al deze mannen kunnen met recht tot de grote mannen der aarde worden gerekend.

Tenslotte spreek ik mijn waardering uit voor de vele mensen, die mij in mijn leven tot zegen zijn geweest. Ik dank allen van wie ik iets heb geleerd, zoals mijn collega's zendelingen, en hen met wie ik heb samengewerkt in rijkbisschappen, hoge raden en ingpresidentschappen, en mijn geliefde vrienden, de regionale vertegenwoordigers van de Twaalfen.

Als nederig volging van de goddelijke Meester leg ik nu mijn getuigenis af van Zijn goddelijke zending als de Zaligmaker der wereld, en van Zijn Kerk, die in deze tijd is opgericht, en thans president Harold B. Lee aan het hoofd heeft. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

HET OUDE TESTAMENT SPREEKT ONS OOK VANDAAG NOG AAN

DOOR W. CLEON SKOUSEN

hoogleraar klassieke talen aan de Brigham Young Universiteit

Eeuwenlang hebben sommige bijbelgeleerden het Oude Testament beschouwd als verouderde, voorchristelijke (en daarom minderwaardige) Schriftuur. Sinds de ontdekking en vertaling der Dodezeerollen¹ is een aantal hedendaagse geleerden echter opeens gaan geloven dat het Christendom eigenlijk wel eens tijdens de oudtestamentische periode kan zijn ontstaan.

Deze rollen maken melding van begrippen, leerstellingen en gebruiken waarvan men voorheen dacht dat die vóór de bediening van Christus niet bestonden. Naarmate de geschiedenis op deze rollen aan het licht begon te komen, is het enkele gezaghebbende figuren inderdaad langzamerhand duidelijk geworden dat Jezus toch niet de eerste stoot heeft gegeven tot het ontstaan van het Christendom. Hij heeft alleen maar de rijke religieuze cultuur hersteld, die God sedert de vroegste tijden aan de mensen had bekendgemaakt, waardoor het Oude Testament in ander licht moet worden gezien.

Voor heiligen der laatste dagen heeft dit alles echter volstrekt geen verrassingen opgeleverd; zij wisten immers al dat het Evangelie van Jezus Christus reeds aan Adam werd verkondigd (zie Moz. 6:51-68.) Zij weten dat hem alles over de zending van de Zaligmaker werd medegedeeld, zoals de leer van de bekering, de noodzaak van de doop door onderdompeling en de verlening van de Heilige Geest. Bovendien onthult de heden-

daagse openbaring dat Adam tot het heilige priesterschap was geordend (L. en V. 84:16-17.), dat hij zijn begiftiging ontving (zie Moz. 5:59) en dat hem werd opgedragen de hele geschiedenis van het Evangelie in een zuivere en onbedorven taal op te schrijven. (Moz. 6:5-6).

Op grond van deze enorme ontvangenis van goddelijke kennis kon Adam zijn nakomelingen het volledige Evangelie van Jezus Christus onderwijzen. Henoeh heeft voor zijn volk hetzelfde gedaan, en Noach, Abraham en Mozes eveneens. Inderdaad blijkt uit een van onze hedendaagse Schriften dat de profeten uit het Oude Testament reeds van Christus getuigden. (Zie Jakob 7:11.)

Dit is precies wat er volgens Eusebius is gebeurd. Eusebius, die ongeveer van 260-340 n. Chr. heeft geleefd, was de eerste grote kerkelijke geschiedschrijver der Christenheid. Hij noemde het Christendom de oudste godsdienst van de wereld.

„... ons leven en ons gedrag, alsmede onze godsdienstleer, zijn niet pas in de laatste tijd door ons uitgevonden, maar bij wijze van spreken sedert het eerste begin der schepping van de mens ingesteld door het aangeboren inzicht van het goddelijk begrip begunstigde mannen van welker...

„Wat let ons dan te belijden dat wij, die van Christus zijn, één en dezelfde levenswijze volgen en precies dezelfde godsdienst hebben als die voormalige gunstgenoten van God? Hier-

uit blijkt dus wel duidelijk dat de volmaakte godsdienst die ons door de leer van Christus is toevertrouwd niets nieuws en vreemds is, maar om de waarheid te zeggen de eerste en ware godsdienst is.“ (Eusebius, *Kerkgeschiedenis* 4:4 en 15.)

Op hetzelfde moment dat men het Oude Testament begon te erkennen als een belangrijk onderdeel van de geschiedenis van het Evangelie, begon dit ook in aanzien te stijgen. Niettemin vragen de geleerden zich onwillekeurig af hoe het komt dat er zoveel van deze geschiedenis verloren is gegaan, vooral van de profetieën en leringen omtrent de aardse zending en boodschap van Jezus Christus. Geen wonder dus dat het zo'n verbazing heeft gewekt nu uit de Dodezeerollen blijkt dat er een voorchristelijke „Christendom“ is geweest.

Het is natuurlijk van belang te bedenken hoe verschrikkelijk de profetieën aangaande Christus' eerste komst de vroegere Joodse schriftgeleerden in de oren moeten hebben geklonken. Deze profetieën zeiden dat de grote Messias onder de mensen zou komen en door Zijn eigen volk zou worden gedood. Die mogelijkheid schijnt zo volstrekt weerzinwekkend te zijn geweest voor de gemoederen van de eerwaardige Joodse schriftgeleerden die in een periode van verval van het Joodse nationale bestaan leefden, dat zij deze passages uit de Schriften begonnen te schrappen. Toch was er althans één profeet, nl. Nephi, die

tevoren wist dat dit zou gebeuren. (Zie I Ne. 13:28-29.)

Gelukkig hebben ze hierbij het prachtige messiaanse hoofdstuk 53 van Jesaja overgeslagen, maar bijna al het overige dat betrekking had op de eerste komst van Christus werd geschrapt. Soms werden daarbij hele boeken weggelaten, waaronder ook de onschatbare messiaanse teksten van Zenos, Zenock en Neum. (I Ne. 19:10.)

De herstelling van het Evangelie heeft dit alles echter veranderd. Complete delen van de geschiedenis van het Oude Testament en leerstukken uit dat tijdperk zijn in omvangrijke uitstorting van openbaringen tevoorschijn gekomen uit het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde en de Geïnspireerde Versie van de bijbel.

Deze opmerkelijke geschriften leveren bijdragen die de waarde der Schrifturen uit alle andere bronnen verre overtreffen. Niet alleen wordt hierin de aloude herkomst van het Evangelie van Jezus Christus met het navolgbare beslisheid vastgesteld, maar tevens maken zij duidelijk dat het hele Oude Testament oorspronkelijk de geschiedenis is geweest van herhaalde opkomst en ondergang van het Christendom in oude tijden. Bovendien blijkt uit deze tekstvondsten dat de Here het Oude Testament heeft bedoeld als dokument van grote waarde voor de hedendaagse mens. Heel de inhoud van dit deel van de Schriften is van toepassing op de vraagstukken van onze tijd, behalve dat kleine gedeelte dat handelt over de wet der vleselijke geboden, die door de aardse zending van de Zaligmaker werd vervuld en derhalve veranderd.

Eén van de meest belangwekkende aspecten van het onderzoek van het Oude Testament is de ontdekking hoeveel over onze tijd aan Gods dienaars van weleer is bekendgemaakt. Geen hunner heeft meer bijzonderheden over de laatste dagen opgetekend dan Jesaja. Heiligen der laatste dagen kunnen goed merken dat hij weet heeft gehad van het bestaan

van Amerika, van de Amerikaanse Indianen en van de verschijning van het Boek van Mormon. Hij kende Joseph Smith reeds 2500 jaar voor diens geboorte, en hij wist welke woorden er gesproken zouden worden tijdens het eerste visioen in het heilige bos van Palmyra (New York). Jesaja wist welke rol Martin Harris zou spelen in de beginperiode van de Kerk. Ook was hij bekend met de rol van een zeker geleerd man („een, die lezen kan“), professor Charles Anthon, in het midden der negentiende eeuw één van Amerika's meest vooraanstaande kenners van de klassieke talen. Jesaja wist wat professor Anthon zou zeggen als Martin Harris hem over de platen van het Boek van Mormon zou vertellen. (Zie Jes. 29.) Het is thans eveneens bekend dat Joseph, die naar Egypte werd verkocht, tal van openbaringen over heden-daagse tijden heeft ontvangen, die overeen kwamen met die van Jesaja. Hij wist dat Joseph Smith een van zijn eigen nakomelingen zou zijn en dat hij, evenals zijn vader Joseph zou heten. Hij wist dat deze moderne Joseph de grote laatste bijeenvergadering van Israël zou inluiden, het Boek van Mormon zou doen verschijnen en dit met de bijbel zou samenvoegen tot één Schrift. Hij wist dat de jonge profeet zijn werk in de schaduw van het onbekende zou aanvangen, maar dat hij uiteindelijk net als Mozes een groots en machtig leider zou worden. (Zie II Ne. 3:7 en 11-21.)

Deze geschriften van de aartsvader Josef van weleer maakten zoveel indruk op Mozes die later leefde, dat hij ze heeft opgenomen in Genesis 50. Jammer genoeg heeft de een of andere schriftgeleerde uit de oudheid het bestaan ze weg te laten. Ze moesten dus in onze tijd weer worden hersteld. (Zie de Geïnspireerde Versie van de bijbel, Gen. 50, en II Ne. 3:5-24.)

In weerwil van deze wijziging van het boek Genesis hebben de orthodoxe Joden nog steeds een rijke hoeveelheid overleveringen over een latere afstammeling van Jozef, die komen zou om voor de grote Messias de

weg te bereiden. Toespelingen op deze Jozef in de laatste dagen, door de Joden „messias ben Jozef“ genoemd, komen voor in de Talmud, de Midrash en de joodse Targum.

Volgens deze overleveringen zou deze toekomstige dienstknecht van God via Efraïm van Jozef afstammen; zijn zending zou een aanvang nemen omstreeks dezelfde tijd waarin Elia zou wederkeren. (Zie Mal. 4:5-6) en tenslotte zou hij worden gedood.

Dit alles is met vermelding van de bronnen samengevat in een boek van wijlen Dr. Joseph Klausner van de Hebreeuwse Universiteit in Jeruzalem. In dit boek, getiteld *The Messianic Idea in Israël*, (De Messiaanse gedachte in Israël), uitgegeven te New York door The Macmillan Co. in 1955, wijdt de schrijver het hele hoofdstuk 9 van deel 3 aan een verhandeling over deze „messias ben Jozef“-traditie. Toch is het voor Dr. Klausner altijd een raadsel gebleven waarom deze overleveringen zo diep geworteld zijn in de traditionele joodse geloofsleer, terwijl hiervan in de officiële joodse geschriften nergens melding wordt gemaakt.

Ware Dr. Klausner een wat langer leven beschoren geweest, dan had hij wellicht enkelen der mormoonse geleerden ontmoet, die tegenwoordig in het Hellige Land nasporingen verrichten naar de herkomst van de oorspronkelijke Schriften. Zij hadden dit geheim voor hem kunnen ontsluiten en hem deelgenoot kunnen maken van de blijde tijd dat deze heerlijke joodse toekomstverwachting reeds was vervuld. De „messias ben Jozef“ is inderdaad gekomen, evenals Elia.

De komst van Jozef en Elia in deze laatste dagen had ten doel voor de stam van Juda het aanbreken van een machtig nieuw tijdperk aan te kondigen, en het is belangwekkend te zien hoe de joden zijn voortgegaan met het vervullen van profetieën zonder te weten dat de twee langverwachte voorlopers al gekomen zijn. De oudtestamentische profeten hebben gezegd dat in de laatste dagen de Joden nogmaals naar hun aloude

vaderland zouden terugkeren. (Jes. 11:12, 61:4, Jer. 3:18, 12:14-15, 30:3.) Ze voorspelden dat dit land van een verblindende, verzengende woestenis zou veranderen in een oord van schoonheid, overvloed en vruchtbaarheid. (Jes. 35:1, 41:19-20, 55:13.)

Er staat een profetie in het Oude Testament dat er in Jeruzalem een nieuwe tempel zal worden gebouwd overeenkomstig het in het boek Ezechiël beschreven ontwerp. (Zie. Ez. 40:43.) Ook moeten de Joden van deze tijd de zonen van Levi (die van oudsher werden aangeduid als *co-hens*) uit hun midden bijeenvergaderen en hen de oude offeranden laten brengen, als een „spijsoffer in gerechtigheid“, dat voor God aanneemelijk zal zijn. (Ez. 43:18-27, 44:9-27, Mal. 3:3.)

Vervolgens wordt er in de Schriften een waarschuwing gegeven dat dit werk zo belangrijk is dat allen, Joden of niet-Joden, die tegen Zion strijden en Gods doeleinden trachten te verijdelen, vernietigd zullen worden (zie II Ne. 10:16). Het ligt in Gods bedoeling de rechtvaardige Joden, Arabieren, niet-Joden en alle anderen die naar Zijn stem willen luisteren te laten samenwerken aan de totstandkoming van een algehele vrede en welvaart, ter voorbereiding van het inluiden van het Dulzendjarig Rijk.

Vóór de komst van het Duizendjarig Rijk staat de Joden echter nog een verschrikkelijke gebeurtenis te wachten, die door de profeten Armageddon werd genoemd. Dit zal een tijd zijn van groot lijden, door Jesaja „den beker Zijner grimmigheid“ genoemd (zie Jes. 51:17). Dan zal een omvangrijk bondgenootschap van niet-Joodse volken trachten de Joden te overwinnen. Aan dit beleg heeft Ezechiël een heel hoofdstuk gewijd (Ez. 38), terwijl ons elders wordt medegedeeld dat dit 3½ jaar zal duren. Geen enkele joodse leider zal bij machte zijn het volk uit deze hachelijke positie te redden, maar dan zal de Here twee machtige profeten doen opstaan die gebruik zullen ma-

ken van de macht van het priesterschap om de heidense legerscharen tot staan te brengen. Niettemin zullen de niet-Joden tenslotte een doorbraak weten te forceren en deze twee profeten om het leven brengen. (Op. 11:2-7.) Daarna zal de helft van Jeruzalem worden leeggelunderd. De lichamen van de twee gedode profeten zullen 3½ dag op straat blijven liggen, waarna zij ten hemel zullen worden opgenomen om de Messias te ontmoeten Die dan aan Zijn volk zal verschijnen.

De Schriften vermelden dat de Zaligmaker op de Olijberg zal verschijnen en dat die heuvel ten oosten van Jeruzalem in tweeën zal spijten zodat er een vallei ontstaat, een bergpas waarlangs de overlevenden uit Jeruzalem zich vluchtend in veiligheid kunnen stellen. (Zie Zach. 14:2-5 en Op. 14:1.) Tegelijkertijd zullen de strijdkrachten der niet-Joden door Gods macht worden vernietigd; slechts een zesde deel zal overblijven. (Ez. 39:1-8.)

Daarna zullen de Joden zich in operste aanbidding rondom hun Messias bijeenverzamen, maar ze zullen zich verbijsterd afvragen wat de wonden in Zijn handen te betekenen hebben. Dan zal het langzamerhand tot hen doordringen dat Hij niemand anders is dan Jezus van Nazareth. Dan zal het volk grote rouw bedrijven, omdat zijn voorvaders Hem toen Hij op aarde kwam niet als Messias hebben erkend en Hem hebben laten kruisigen.

Vanaf dat ogenblik zullen zowel Joden als Christenen dezelfde Messias vereren. Heidense volken zullen dan toet de Joden zeggen: „Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.“ (Zach .8:22 en 23.)

Het Oude Testament is een spannend boek. Wij hebben nog maar enkele kostelijke staaltjes als voorbeeld genomen; zo zijn er nog andere, eerst onlangs verkende diepgaande onderwerpen die op deze tijd betrekking hebben die niet minder belangwekkend zijn.

Eén daarvan is de beschrijving van een bijzonder soort beschaving die het hoofd biedt aan maatschappelijke euvelen, zoals de misdadigheid, slavernij, gevangnissen, oorlog, armoede; het onrecht, de onmatigheid en de onzedelijkheid. De wetten en beginselen die aan een dergelijke beschaving ten grondslag liggen werden door God in het O. T. geopenbaard en zijn bij bepaalde gelegenheden tijdens de oudtestamentische periode in praktijk gebracht. Bovendien heeft God in het O. T. een plan onthuld voor een ideale regering van priesterschapsdragers, de meest doeltreffende en economische methode voor het besturen van grote bevolkingsgroepen, zonder dat plaatselijke besturen of het particulier initiatief behoeven te worden prijsgegeven.

Er is in de hedendaagse maatschappelijke verhoudingen vrijwel geen enkel probleem dat niet in het Oude Testament wordt behandeld. Wij als heiligen der laatste dagen vinden het dan ook een modern boek, bestemd voor moderne mensen. Het spreekt ons ook vandaag nog aan.

1 Dodezeerollen: In grotten nabij de Dode Zee gevonden oude documenten. De eerste werden in 1947 bij toeval ontdekt. *

Joseph Fielding Smith

Evangelievorser

DOOR LEON R. HARTSHORN

„Er zal nooit een tijd komen of de Here zal wel iemand vinden op wie Hij kan rekenen, in wie Hij vertrouwen stelt en die de bekwaamheid bezit om onder de mensen als Zijn vertegenwoordiger op te treden. Dit is mijn getuigenis, en ik verheug me in deze waarheid.“

Dezelfde man die enige jaren geleden deze woorden sprak werd later zelf gemachtigd om God onder de mensen te vertegenwoordigen.

Nooit had iemand door meer jaren van toegewijd dienstbetoon daarop voorbereid het presidentschap over de Kerk aanvaard dan de geliefde profeet Joseph Fielding Smith. Hij was vernoemd naar zijn vader, president Joseph F. Smith, die van 1901 tot 1918 over de Kerk had geprezeerd. Hij was de kleinzoon van Hyrum Smith, de standvastige en trouwe broer van Joseph de profeet.

De geweldige omvang van de ervaring van onze vorige leider gaat het begrip van de meesten onzer eenvoudig te boven. In 1910, op 33-jarige leeftijd, werd hij geroepen om een vacature in de Raad der Twaalven te vervullen, en daarna heeft hij ruim zestig jaar trouw dienst gedaan als apostel van de Here Jezus Christus. Negentien jaar lang droeg hij de zware verantwoordelijkheid van het presidentschap van de Raad der Twaalven, en vijf jaar was hij raadgever in het Eerste Presidentschap.

Behalve zijn opmerkelijke staat van dienst als algemene autoriteit zijn

ook zijn dienstbetoon en zijn bijdragen op andere gebieden in de geschiedenis van de Kerk bijna ongevenaard. Negen en veertig jaar heeft hij dienst gedaan als kerkhistoricus, en sinds lange was hij in heel de Kerk befaamd om zijn uitzonderlijke kennis van de geschiedenis en de leer der Kerk. In 1901 schreef hij zijn eerste boek, getiteld *Asael Smith of Topfield*. In 1970 kwam zijn laatste werk, *Seek Ye Earnestly*, van de pers. In het tussenliggende tijdvak heeft hij in totaal vijftieng boek geschreven, waarvan vele titels gebruikswoorden zijn geworden voor studenten in het Evangelie. Hieronder bevinden zich naslagwerken als *Essentials in Church History* (De voornaamste gebeurtenissen in de geschiedenis der Kerk), 1922, *The Way to Perfection* (De weg tot volmaking) 1931, *The Progress of Man* (De vooruitgang van de mens) 1936, *Teachings of the Prophet Joseph Smith* (De leringen van de profeet Joseph Smith) 1938, *Man; His Origin and Destiny* (De herkomst en bestemming van de mens) 1954, drie boekdelen, getiteld: *Doctrines of Salvation* (Leringen tot zaligheid) 1954-1956, en vijf delen met als titel *Answers to Gospel Questions* (Antwoorden op Evangelievragen) 1957-66.

Hij werd op 19 juli 1876 geboren. In april 1898, toen hij 21 was, trad hij in het huwelijk met zijn eerste vrouw Louie Emyla Shurtliff. Toen hij nog maar een jaar getrouwd was, werd

Ouderling
Joseph
Fielding
Smith als
apostel.

Vader en zoon, twee profeten van God.

hij door zijn vader tot zeventiger geordend, op 12 mei 1899. De volgende dag vertrok hij naar het zendingsveld. Het brengen van zo'n persoonlijk offer was voor president Smith toen stellig niet gemakkelijker dan het nu voor ons zou zijn, maar hij aanvaardde zijn roeping, was twee jaar lang werkzaam in het district Nottingham en keerde in juni 1901 naar huis terug.

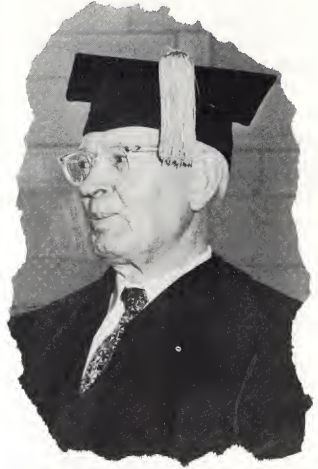
Onmiddellijk na zijn terugkeer aanvaardde president Smith een betrekking op het Bureau van de Kerkhistoricus, waaraan hij uiteindelijk een groot deel van zijn leven heeft gewijd. In 1907 kreeg hij er nog een verantwoordelijke taak bij; hij werd toen benoemd tot secretaris van de Genealogische Vereniging.

Twee jaar voordat hij lid van de Raad der Twaalven werd, had president

Smith zijn eerste vrouw Louie Emyla verloren. Op 2 november 1908 trouwde hij met Ethel Georgina Reynolds. Deze echtgenote overleed op 26 augustus 1937. Hij kreeg van zijn eerste vrouw tijdens hun bijna tienjarig huwelijksleven twee dochters. Zijn tweede vrouw werd moeder van vijf zoons en vier dochters en is negenentwintig jaar lang zijn levensgezelin geweest.

Vervolgens trouwde president Smith op 12 april 1938 met Jessie Evans, vroeger altzangeres en soliste bij het Tabernakelkoor. Als een geboren gastvrouw stond ze met haar levendige en opgewekte natuur de president drieëndertig jaar lang terzijde, hem met bewonderenswaardige liefde en toewijding opvrolijkend, bemoedigend en verzorgend. Zij heeft het nog mogen beleven dat hij presi-

Hij was vaak promotor. President Smith had altijd ruime belangstelling op allerlei gebied.

dent van de Kerk werd, en ze heeft heel wat met hem afgereisd bij de vervulling van zijn vele Kerkelijke plichten, waarbij ze niet alleen een actief aandeel nam aan zijn drukbezette rooster, maar ook aan de liefdevolle ontvangst van de heiligen uit vele landen. Toen zij op 3 augustus 1971 aan een hartkwaal overleed, deelden miljoenen in de eenzaamheid en het verdriet van president Smith. Bij het zien van de deelname en bezorgdheid die president Harold B. Lee hem in die dagen betoonde, stelde president Smith zijn raadgever gerust, dat de Here de kracht wel zou geven dat president Smith zijn taken kon blijven vervullen. „Ik heb dit al eens meer meegemaakt, ziet u,“ zei hij.

Door zijn onwrikbaarheid bij de verdediging van de wetten en beginsen-

len van de Here, werd hij door sommigen wel als wat streng beschouwd. Niets is meer in tegenspraak met zijn ware karakter. Zij die hem van nabij kenden, wisten dat hij diep met zijn medemensens begaan was, ja buitengewoon medelevend, liefhebbend en vergevsgesind. Dit wordt gestaafd door een uitspraak die aan meer dan één van zijn vrienden wordt toegeschreven. „Als ik door een van mijn medemensens geoordeeld zou moeten worden,” zeiden ze, „laat Joseph Fielding Smith het dan doen.“

In 1956 publiceerden enkele leden van de Raad der Twaalven een schriftelijk huldeblijk aan hem. Daarin werd o. a. gezegd:

„Wij zouden gaarne willen dat alle leden van de Kerk de grote tederheid van zijn ziel konden aanvoelen, en zijn diepe bezorgdheid voor het welzijn van ongelukkigen en noodlijdenden. Hij heeft alle heiligen lief en laat nooit af voor de zondaar te bidden.

„Met opmerkelijk onderscheidingsvermogen schijnt hij slechts twee maatstaven te kennen bij het nemen van definitieve beslissingen, namelijk: *Wat zijn de wensen van het Eerste Presidentschap?, en wat is het beste voor het Koninkrijk van God?*”

Eén van de zonen van de president vergunt ons dit scherpe kijkje op het karakter van zijn vader en inzicht in de bron van diens grote innerlijke kracht:

„Als kinderen hebben wij hem zo vaak horen zeggen: ‚Als de mensen in de wereld maar eens iets begrepen van de beproevingen, de kwellingen en de zonden die onze Here tot heil van ons op Zich heeft genomen.‘ Telkens wanneer hij hierover sprak, schoten de tranen hem in de ogen.

„Toen ik een paar jaar geleden eens alleen met mijn vader in zijn studeerkamer zat, bemerkte ik dat hij diep in gepeins was. Ik aarzelde om het stilzwijgen et verbreken, maar ten-

De kleine
Joseph Fielding Smith
(midden) met zijn broertjes
George Carlos en David A.

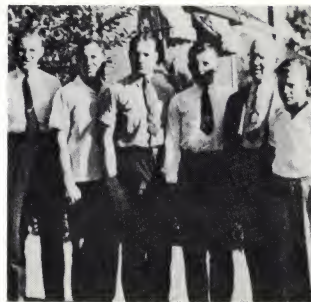

Hoogtepunten uit het leven van Joseph Fielding Smith (1876–1972)

19 juli	Leeftijd	
	jr.	
1876	—	Geboren te Salt Lake City, als zoon van de zesde president van de Kerk.
1896	20	In zijn patriarchale zegen wordt verkondigd: „Het zal uw taak zijn met uw broeders te beraadslagen en over het volk te presideren.“
1897	21	Tot ouderling geordend.
1898	22	Getrouwd met Louie Emyla Shurtliff; zij sterft in 1908 en laat hem twee dochters na.
1899–1902	22–24	Vervult een zending in Engeland.
1901	25	Wordt klerk op het Bureau van de Kerkhistoricus.
1908	32	Getrouwd met Ethel Georgina Reynolds. Zij schenkt het leven aan vijf zoons en vier dochters, en sterft in 1937.
1910	33	Door zijn vader tot apostel geordend.
1921	44	Wordt kerkhistoricus.
1934	57	Wordt president van de Genealogische Vereniging.
1938	61	Getrouwd met Jessie Evans; (zij overlijdt in 1971).
1939	63	Maakt een rondreis door Europa, bevindt zich bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in Duitsland en neemt de leiding bij de evacuatie van alle zendingen uit Europa.
1945	68	Wordt president van de tempel te Salt Lake City.
1951	74	Wordt president van de Raad der Twaalven.
1965	90	Wordt raadgever van president David O. McKay in het Eerste Presidentschap der Kerk.
1970	93	Ondersteund als president van de Kerk.
1971	95	Beleeft zijn 95ste verjaardag en presideert over de eerste algemene conferentie die de Kerk houdt in Engeland.
1972	95	Overleden.

slotte begon hij zelf te spreken en zei: „O jongen, ik wilde dat je verleden donderdag bij me had kunnen zijn, toen ik met de broeders in de tempel bijeen was. O, als je hen eens had horen getuigen van hun liefde tot hun Here en Heiland, Jezus Christus! Daarna boog hij zijn hoofd, en de tranen vloeiden over zijn wangen en druppelden op zijn overhemd. Er verstreken verscheidene minuten en toen zei hij zonder zijn hoofd op te heffen, maar het zachtjes schuddend: 'O, wat heb ik mijn Here en Heiland Jezus Christus lief!'"

Ouderling Joseph Fielding Smith
met zijn vijf zonen in 1940

Zijn toewijding aan de Here is al in zijn jeugd begonnen. Hier volgen President Smith's eigen woorden: „Op mijn moeders schoot heb ik de Profeet Joseph Smith en mijn Verlosser leren liefhebben. Mijn grootmoeder Smith heb ik nooit gekend. Dat heb ik altijd betreurd, daar zij een van de meest hoogstaande vrouwen was die ooit hebben geleefd. Haar lieve zuster heb ik echter wel ge-

kend, mijn tante Mary Thompson, en als kind ging ik vaak bij haar thuis op bezoek en ik zat dan aan haar voeten. Zij vertelde dan verhalen over de Profeet Joseph Smith, en voor die ogenblikken ben ik haar erg dankbaar.“

In zijn jonge jaren besloot hij al vroeg de Schriften te gaan lezen. Volgens zijn zuster Edith had hij op zijn tiende jaar het Boek van Mormon al

tweemaal gelezen. Zelf zegt hij hierover: „Als kleine jongen, toen ik nog te jong was voor het Aäronitische priesterschap, gaf mijn vader mij een exemplaar van het Boek van Mormon, Hij vroeg mij het te lezen. Dankbaar aanvaardde ik dit geschiedboek der Nephieten en ik legde mij toe op het vervullen van de taak die mij was opgedragen. Er zijn toen meteen al bepaalde passages zo in mijn geheugen gegrift dat ik ze nooit meer heb kunnen vergeten. „Naast zijn ernstige en leergierige aard had de persoonlijkheid van de president echter een zonniger zijde. Hij bezat zin voor gevatte humor, die hij veelvuldig en spontaan gebruikte.

President Smith met zijn zoon Lewis, die in de Tweede Wereldoorlog is gesneuveld.

President Smith met zijn raadgevers president Tanner en president Lee.

Op een keer kwam president Smith terug van een conferentie in Californië, waar hij een spreekbeurt had vervuld, met zijn boterhamtrommeltje gevuld met de olijven die hij onderweg had geplukt. Verheugd over zijn schat en als altijd verlangend om met anderen te delen, vroeg hij een van de broeders of deze wel eens een olijf zo van de boom had geproefd. Dat had zijn argeloze slachtoffer niet en dus nam hij een fikse hap uit een van de olijven. Die bleek uiteraard bitter te smaken, en terwijl het gezicht van die broeder betrof, vroeg president Smith met een heel onschuldig gezicht: „Wat mankeert eraan? Heb je een slechte? Hier, probeer die eens.“

Maar toch is misschien zijn beste karakterbeschrijving nog afkomstig van degenen die met hem samenlevden. In 1932 heeft zijn vrouw Ethel gezegd:

„U vraagt me iets te vertellen over de man die ik ken. Ik heb vaak gedacht dat de mensen na zijn heengaan zullen zeggen: 'Het is een heel goed mens, oprecht, orthodox, enz.' Dan spreken ze over hem zoals de mensen hem kennen, maar de man die zij kennen is heel anders dan de man die ik ken. De man die ik ken is een vriendelijke, liefdevolle echtgenoot en vader, wiens grootste levensverlangen het is zijn gezin gelukkig te maken. En in zijn streven hiernaar verloochent hij zichzelf volkomen. Hij is een man die een zeurderig kind in slaap sust, die de kleintjes voor het slapen gaan verhaaltjes vertelt, die nooit te moe is of het te druk heeft om 's avonds laat op te blijven of 's morgens vroeg op te staan om de grotere kinderen te helpen bij het oplossen van hun opstellend moeilijke vraagstukken voor school. Als er iemand ziek is, waakt de man die ik ken met tedere zorg over de lijdende en bedient hij hem op zijn wenken. Zijn kinderen huilen altijd om hun vader, daar ze zijn nabijheid als een wondermiddel voor alle kwalen voelen. Zijn handen verbinden de wonden, zijn armen bemoedigen de lijdenden, zijn stem leest ze vriendelijk de les als ze fouten begaan, totdat

zij er vreugde in leren scheppen te doen wat hem blij maakt.

Zoals ik hem ken is hij buitengewoon zachtaardig, en als hij iemand onrecht meent te hebben aangedaan, is geen afstand hem te groot om erheen te gaan en met liefdevolle woorden of vriendelijke daden de toegebrachte schade te herstellen. Hij is altijd blij als er jongelui bij hem thuis komen en nooit is hij zo gelukkig als wanneer hij actuele onderwerpen met hen kan bespreken, zoals de sport of waar ze zich ook voor interesseren. Hij heeft plezier om een grappig verhaal en ziet meteen de humor van een lachwekkende situatie in. Hij staat altijd klaar om aan gezonde activiteiten mee te doen.

„De man die ik ken is onzelfzuchtig, beklagt zich nooit, is zorgzaam attent en sympathiek, en doet al wat in zijn vermogen ligt om zijn geliefden het leven zo aangenaam mogelijk te maken. Dat is de man die ik ken.“

Deze schetsen geven toch wel een indruk van de aard van deze man.

Toch zal zijn hoedanigheid als man van studie ons misschien juist het langst bijblijven. Op een algemene conferentie van de Kerk heeft hij eens gezegd:

„Mijn hele leven lang heb ik de beginselen van het Evangelie bestudeerd en erover nagedacht, en getracht de wetten van de Here na te leven. Dientengevolge is er in mijn hart een grote liefde ontstaan voor Hem en voor Zijn werk, en voor allen die op aarde het bevorderen van de verwezenlijking van Zijn bedoelingen nastreven.“

Wij allen mogen wel eens wat ijviger worden in het bestuderen van het Evangelie, in het lezen van de Schriften en van goede boeken over de Kerk. President Smith heeft ons het voorbeeld gegeven, en hij heeft erbij gezegd wat er zal gebeuren als wij deze dingen bestuderen en in ons hart overpeinzen, dit namelijk: „Dientengevolge is er in mijn hart een grote liefde ontstaan voor Hem en voor Zijn werk . . .“

*

DRIE GELOFTEN

DOOR OUDERLING L. TOM PERRY
assistent van de Raad der Twaalven

Ik zou alleen graag drie geloften willen doen. Allereerst aan mijn dierbare vrouw, die ik liefheb, steun en onderhoud. Als zij mij steeds blijft schragen zoals zij dat in de afgelopen vijfentwintig jaar heeft gedaan, dan weet ik en beloof ik dat ik al mijn opdrachten goed zal vervullen. Ten tweede aan mijn drie geliefde kinderen, Barbara, Lee en Gay. Ik zal trachten zo te leven dat ik de inspiratie van de Here waardig ben om thuis in mijn gezin door het priesterschap leiding te kunnen geven.

En ten slotte aan president Lee, zijn geweldige raadgevers en de Raad der Twaalven. Ik wil u allen steunen en schragen. Laat mij u helpen die zware last te torsen die u draagt.

Dit is de Kerk van Jezus Christus, zoals ze in de laatste dagen is gesticht. Ik ben dankbaar voor dit getuigenis en voor de kracht die het mij geeft.

Dit zeg ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

DE MEESTER DIENEN

DOOR OUDERLING O. LESLIE STONE
assistent van de Raad der Twaalven

Ik weet nog hoe president Lee, toen hij mij nu ongeveer zestien jaar geleden tot ringpresident had geroepen, op weg naar huis tegen me zei: „President Stone, ik zou graag willen dat u zich nu alvast zou voorbereiden op de dag dat u van die functie zult worden ontheven.“ Ik heb hem toen verzekerd dat ik altijd bereid was als de broeders me wilden ontslaan. Maar toen hij mij onlangs weer riep, heeft hij daar met geen woord over geroept. Later heeft hij me verteld dat dit een aanstelling voor het leven was.

Ik voel me nederig en dankbaar, en ik verzeker u en de broeders hier dat ik gewillig ben om te dienen, en mijn tijd, krachten en middelen te wijden aan de opbouw van het Koninkrijk. De Heiland, Die wel wist van de vele verzoeken waarmee wij in dit leven te maken krijgen, heeft eens het volgende gezegd: „... zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mt. 6:33). In ons gezin hebben we geprobeerd volgens die regel te leven. Mijn zoons, die allebei zendingspresident zijn geweest, hebben die tekst meer dan eens aangehaald als ik het met ze over hun toekomst had.

Nu zou ik graag willen dat u allen uw gedachten liet gaan over de plannen met de toekomstige ouderlingen, en ik zal u zeggen waarom. Ik was zelf nog zo'n toekomstige ouderling, toen ik in Blackfoot (Idaho) mijn vrouw leerde kennen, en nadat ik een poosje verkeren met haar had gehad en tot de conclusie was gekomen dat zij het melsje van mijn dromen was, (wat ik haar ook gezegd had), liet ze mij in onduidelijke bewoordingen weten dat ik mezelf dan nog wel

wat moest „bijspijkeren.“ Ze wilde alleen maar trouwen in de tempel.

Nadat ik mezelf bijgespijkerd had, werd ik tot ouderling geordend en verkreeg ik een tempelaanbeveling. We werden op 21 april 1924 in de tempel te Salt Lake City voor tijd en eeuwigheid in de echt verbonden en verzegeld. Ik ben heel dankbaar voor mijn eeuwige levensgezellin en voor mijn familie, waarin begrepen veertien kleinkinderen. Gisteren was mijn vrouw jarig, op dezelfde dag waarop ik werd ondersteund als algemene autoriteit.

Ik zou u willen getuigen van de grote blijdschap die steeds in ons leven kwam als wij het Evangelie naleefden en de Meester dienden, en ik kan u daarover een verhaaltje vertellen.

Enige jaren geleden, ongeveer vijfentwintig jaar, heb ik een nieuwe zaak gesticht. In het begin kostte het me nogal wat moeite om dat bedrijf rendabel te maken. Ik heb een hekel aan rode cijfers, dus ging ik op mijn knieën tot mijn hemelse Vader en ik sloot een verbond met Hem. Als Hij mij wilde zegenen met inspiratie en leiding om mij erin te doen slagen die zaak tot bloei te brengen, zou ik Hem dienen en voor de opbouw van Zijn Koninkrijk vrijgevig zijn met mijn tijd en middelen.

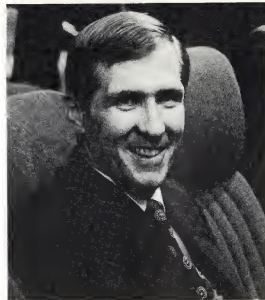
Inderdaad heeft de Here mij overvloedig gezegend. En thans geef ik president Lee, president Tanner, president Romney en alle andere hier aanwezige broeders mijn erewoord dat ik mijn beste krachten zal wijden aan de vervulling van deze nieuwe taak. Ik heb de Here lief en ik wil Hem gaarne dienen.

Op de dag dat ik werd voorgesteld als ringpresident, haalde president Lee deze tekst aan die mij altijd is bijgebleven en die ik hier ook voor u zou willen citeren, daar het een van mijn lievelingsteksten is:

„Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet.

„Ken Hem in al uw wegen, en Hij zal uw paden recht maken.“ (Spr. 3:5-6.)
Dat ik dit altijd zal mogen doen, bid ik in de naam van Jezus Christus.

Amen.

EEN MIDDEL IN GODS HANDEN

DOOR PRESIDENT REX D. PINEGAR
van de Eerste Raad van Zeventig

Nu ik vandaag hier voor u sta, word ik herinnerd aan een bepaalde tekst. Die tekst werd aangehaald in een brief, die een van de zendingen van de Zending Noord Carolina-Virginia mij eens schreef. Hierin wordt tot uitdrukking gebracht wat ik op het ogenblik in mijn hart voel. Deze woorden zijn overgenomen uit Alma 29:9-10, waar wij lezen:

„Ik weet, wat de Here mij heeft geboden, en ik roem er in. Ik roem niet in mijzelf, maar ik roem in hetgeen de Here mij heeft geboden; ja, dit is mijn roem, dat ik wellicht een middel in Gods handen moge zijn om de een of andere ziel tot bekering te brengen; en dit is mijn vreugde.

„Ziet, als ik velen mijner broeders waarlijk boetvaardig zie, en tot de Here, hun God, zie komen, dan is mijn ziel vervuld van vreugde; dan gedenk ik, wat de Here voor mij heeft gedaan, ja, dat Hij mijn gebed heeft verhoord; ja, dan gedenk ik Zijn barmhartige arm, die Hij naar mij uitstreckte.“

Dat wij allen die arm indachtig mogen zijn is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Mormoonse humor

Mijn tweejarige dochtertje ging tijdens een ongebruikelijk lange dienst zitten draaien. Ik waarschuwde haar dat als ze niet bleef stilzitten, ze mee naar de gang moest en klappen zou krijgen. Tien minuten daarna fluisterde ze: „Mam, neem me maar mee naar de gang en geef me maar klappen.“

Bonnie Schwab, Salt Lake City, Utah.

*

Een zondagsschoollerares gaf les over de zonde, het gebed, en het vragen van vergeving. Toen ze bijna klaar was met de les, vroeg ze aan een klein meisje: „Wat moeten we doen, voordat we de Here om vergeving kunnen vragen?“ „Zondigen,“ was het zelfverzekerde antwoord.

Op een gezinsavond waar iedereen iets op muzikaal gebied ten gehore zou brengen, kon de vader het jankende geluid van de viool die door zijn acht jarige zoon werd bespeeld, niet meer aanhoren. Zelfs de hond jankte van ellende. Na een paar minuten marteling, vroeg de geplaagde vader, „Jongen zou je misschien iets willen spelen wat de hond niet kent?“

Tijdens een erg lang durende avondmaalsvergadering stond een vierjarig kind op en zei met een stem die door iedereen met inbegrip van de derde spreker die niet van ophouden wist kon worden verstaan: „Mam, is het nog steeds zondag?“

Mevr. G. S. Brewer, Ogden, Utah.

*

Schrijver: „Ik heb eindelijk iets geschreven dat bij alle tijdschriften met open armen zal worden ontvangen.“

Vriend: „Wat dan wel?“

Schrijver: „Een girootje voor een jaarabonnement.“

*

Een ijverige zending in de Zuid-Duitse zending probeerde het Evangelie bekend te maken. Daarom schreef hij de alom gebezigde gouden vraag op het doosje van zijn te ontwikkelen film: „Wat weet u van de Mormoonse Kerk?“ Toen hij zijn foto's terugkreeg, zat er een briefje bij waarin stond: „Wat uw vraag over de Mormoonse Kerk betreft adviseren wij u naar het hoofdkantoor daarvan in Salt Lake City, Utah te schrijven.“

Debra Gunther, Provo, Utah.

Kleine Cindy was nogal geschrokken toen onze kat, Moortje, een vogeltje ving en opat. „Tante Gree-tje,“ vroeg ze na een poosje, „als een kat een vogel opeet, gaat die vogel dan gelijk naar de hemel, of moet hij eerst wachten tot de kat doodgaat?“

Ruth W. Andrews,
Valley Center, Californië.

*

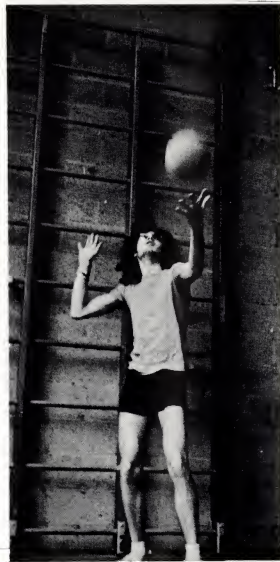
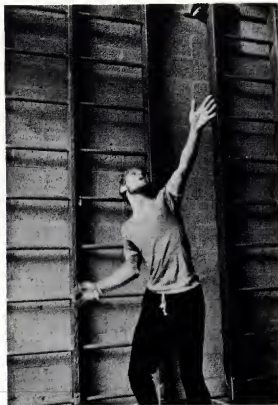
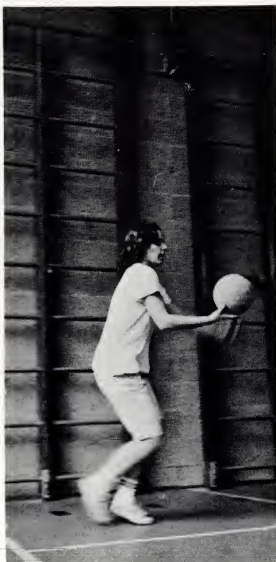
JE PLICHT: Dat is iets wat je met misnoegen vervult, wat je schoorvoetend doet, en waar je altijd over op gaat scheppen.

Joe Smyly,
Northridge, Californië.

*

Een zondagsschoolleraar kondigde aan dat hij de volgende zondag een speciaal onderwerp zou behandelen en dat zijn klas vóór die tijd Markus 17 moest lezen. Een week later vroeg hij aan de leden van de klas, wie de opdracht had uitgevoerd. Bijna iedereen. „Net wat ik dacht,“ zei de leraar. „De les van vandaag gaat over eerlijkheid en niet over Markus. Het Evangelie van Markus heeft maar 16 hoofdstukken.“

*

OOV-Sportdag van

27 januari
1973

RAAD VOOR DE VOORRAAD

Zowel in de Nederlandse Zending als in de Hollandse Ring is een boek verkrijgbaar met als titel: *Raad voor de voorraad*. In dit boek zijn veel wenken, ideeën en beschouwingen opgenomen welke betrekking hebben op de jaarvoorraad.

Het ligt niet in onze bedoeling om U met dat boek in de hand boodschappen te laten doen. Er worden suggesties gegeven hoe een jaarvoorraad opgebouwd zou kunnen worden en hoe men de typische moeilijkheden die daaraan verbonden zijn kan oplossen. Persoonlijke voorkeuren en gewoonten zullen bij de voorraadvorming een rol spelen. De 'Raad voor de Jaarvoorraad' is daarbij een welhaast onmisbare gids, om dat op een verantwoorde manier te kunnen doen. Het is niet moeilijk om voldoende voedsel te kopen. Het is echter wel moeilijk om een voedselvoorraad op te bouwen die 'evenwichtig' is samengesteld. In het boek vindt U voor praktisch alle moeilijkheden een oplossing.

Wij bevelen U daarom dit boek van harte aan. Het zal een hulp zijn om Gods gebod betreffende de jaarvoorraad beter op te volgen en om U en Uw gezin beter op de 'laatste dagen' voor te bereiden.

Het Presidentschap van het
Eerste Ouderlingenquorum
in de Hollandse Ring

Dit waardevolle boekwerk is voor f 3,— verkrijgbaar via de priesterschapsleiders. — EHC

ZHV-conferentie

De zustershulpvereniging in de Nederlandse Zending zal haar jaarlijkse conferentie houden te Utrecht op zaterdag 16 juni 1973.

Voor deze conferentie zijn twee wedstrijden uitgeschreven: een gedichtenwedstrijd, waarvoor de inzending sluit op 15 mei 1973, en een wedstrijd in het borduren van teksten, spreuken en spreekwoorden.

Alle inlichtingen hierover kunt u verkrijgen bij de ZHV-presidente van uw gemeente.

Het is te hopen dat heel veel zusters eraan mee zullen doen.

Als gij eenmaal

Als gij over verre grenzen
in den vreemde bent gegaan
Als gij al het schoons der aarde
door uw reizen hebt begaan
Als gij dwaaldet over bergen, over zee
vallen diep

Als gij al dat schoons aanschouwde
't geen de Vader voor u schiep . . .
Dan zal 't harte dankbaar wezen
voor hetgeen de Here bood
Dat u 't aardrijk mocht beërven
van uw jeugd tot aan uw dood . . . !

Als gij eenmaal door de schoonheid
van de Schriften bent gegaan . . .

Als gij 't Evangelie aannam
dat op aarde werd voldaan
Als gij 't Hout van Juda minde
en het Hout van Joseph nam
dat op wonderbare wijze
eenmaal in uw leven kwam . . .

Dan zal 't harte dankbaar wezen
dat de Here u dit bood
en u steeds een vrije wil gaf
van uw wieg tot na uw dood!

Als gij eenmaal voor de goede
Meester hebt gestaan

Als gij eens via het water
tot uw Heiland bent gegaan
Als gij dan, met de talenten
die de Here u toeh gaf
hebt gewoekerd en gezwoegd
vanaf uw jeugd tot aan het graf,
Dan zal 't harte dankbaar wezen
dat de Here u dit bood
Dat u werken kon, mocht
van uw jeugd tot aan uw dood!

Als gij eenmaal op de drempel
van de Tempel hebt gestaan
Als gij waardig was om in 't Heilige
te gaan . . .

Waar gij werken mocht in stilte
zusters, broeders, zij aan zij . . .
voor de velen die reeds Ginds zijn
aan de grote Overzij . . .
Dan zal 't harte dankbaar wezen
dat de Here u dit bood
om voortgang hier te maken
voor uw leven na de dood!

Zuster Nan Ring

AANGEKOMEN ZENDELINGEN

Bergam, Bradford Kent
Kiona, Washington

Bley, James
Kenmore, New York

Bahlmann, John
Salt Lake City, Utah

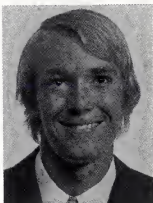
Copier, John
Salt Lake City, Utah

Enderton, Kenneth John
Ogden, Utah

Fielding, Doug
Layton, Utah

Gale, Craig Woodruff
Brigham, Utah

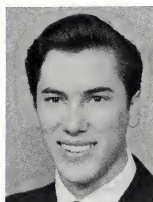
Hansen, J. Kimball Jr.
San Carlos, Arizona

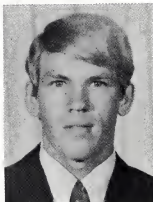
Liddel, Velda
Price, Utah

McDonnell, James
Pasadena, Californië

Michael, Glenn Patrick
Concord, Californië

Morrison, Ray Douglas
Tremonton, Utah

Vance, Adelbert H.
Midvale, Utah

Simmons, Calvin Harvey
Boise, Idaho

Simons, Glen
Spanish Fork, Utah

Smith, Gayle
Bloomfield Hills,
Michigan

Wilson, Richard Earl
Ridgecrest, Californië

Morrison, Mark (geen foto)
Tacoma, Washington

